בס"ד
גליון מס' 9
חודש אייר
תשפ"ג

עיר ברסלב

אשרי העם הם לומדיך

טרמפ של ביטול...

במדור מדברים מרבינו

בטח לא ידעת...

"איש וביתו" - פניני שלום בית משיעורי מורינו הרה"צ שליט"א

אף כתבי מוהרא"ש לכל...

הפגישה של מוהרא"ש עם האדמו"ר הפני מנחם מגור זי"ע

מראות חג הפסח ביבנאל עיר ברסלב

בתוכן

8

רבי שמעון מחלק מתנות

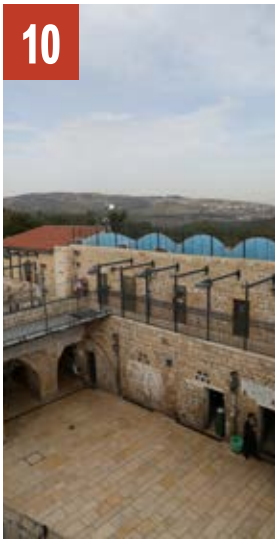
לקט נפלא על גדולת היום הגדול והקדוש "ל"ג בעומר" עם תמונות נדירות מגנזי ההיכל

12

ה"לקוח" המיוחד של המפיץ

ה"מפיץ הגדול" ר' שמואל דוד יונגרייז מגלה "לקוח" לא שגרתי בהפצה האדירה בימי שישי, האדמו"ר בעל ה"פני מנחם" מגור זי"ע...

10

בר יוחאי

סיפור חיבור הזמר הקדוש שמעורר רגשות קודש בכל מזמריו, על ידי הרה"ק ר' שמעון לביא זי"ע

16

איש וביתו

מדור חדש של פניני חיזוק לשלום בית מתוך שיעוריו הנפלאים של מורינו הרה"צ שליט"א

הקומה השלישית של הקלויז || חלוקה גדולה לקראת חג הפסח || מעון נופש ליולדות חדש ביבנאל

חדשות ברסלב

עיר ברסלב

יו"ל על ידי חסידי ברסלב
תלמידי היכל הקודש

מיסודו של
מרן מוהרא"ש זי"ע

בנשיאות מו"ר הרה"צ
ר' יצחק שמואל אהרן לעזער
שליט"א

עורכים ומשתתפים

הרב שלמה ברוך בלוי
שלום נתן גומבערג
אהרן בלוי
אליעזר שלמה מימוני
נחמן נתן סולומון
יוסף אלימלך בלוי
ידידיה אשר מלכי

לפניות למערכת

053-318-6570
breslev.shely@gmail.com

סיום באמצע הש"ס

שלום וברכה.

עם קבלתי הגליון הנפלא שהוצאתם לאור, חשבתי על אחד בשכונתי שמתעניין אודות האור והדיבורים של "היכל הקודש", והצעתי לו את החוברת, וכה סיפר לי:

"לפני 7 שנים, מישהו קרא לו לשיעור שמסר מורינו הרה"צ שליט"א בבני ברק, ושם שמע דבורים אודות חשיבות לימוד הדף גמרא בכל יום, איך שזה מלווה את האדם לעולמי עד, רכוש נצחי וכו', ומורינו שליט"א בתוך כדי דיבור אמר: לא צריך להמתין שיתחילו מחזור חדש או מסכת חדשה של הדף היומי, תתחיל עכשיו מהדף שאוחזים שם וכשתגיע לזה הדף במחזור הבא – תזכה לרכוש לעצמך רכוש נצחי של ש"ס שלם!.

"כמובן שחוץ מהחיזוק על הזכות של לימוד עצמו, שנה מורנו שליט"א את משנת רבינו בדרך הלימוד, איך שאפילו אדם שעסוק ומוחו אינו עימו להתעמק ולהבין הדף על בוריו, רבינו גילה לנו את ענין האמירה בלימוד שזה עיקר הלימוד, ובעזרת השם יבוא יום וגם יבין כל מה שלא הבין בזה העולם וכו'.

האיש התעורר מאד מהדיבורים, "וכעת", סיפר לי, "שבע שנים לאחר מכן, אני מסיים את הש"ס בזכות אותם דיבורים חיים"...

השם יתברך ייתן ותזכו להמשיך ולהרחיב את מעגל ההפצה של הגיליון, זה חשוב מאד ומגיע לכל יהודי לקבל את זה...

ב. י.

מה העיתון עושה ופועל בעולם...

לכבוד עורכי גליון "עיר ברסלב".

לחזק ידכם בעניין חשוב זה של הוצאת עיתון של גילוי אלוקות ועצות הצדיק, אמרתי להביא לפניכם קטע מ"אשר בנחל" מתוך מכתב שכתב מוהרא"ש למו"ל של העיתון "אור יבנאל":

"אין אתה יכול לתאר ולשער מה העיתון עושה ופועל בעולם, כי יש בני אדם, שכל כך שבורים ונפולים בדעתם, שכבר לא מענין אותם שום דבר, אפלו ספר חיזוק לא, רק עתון עם תמונות, והנה יש לו עתון עם תמונות, ומלובש בהם השגות אלוקות במדרגה נוראה ונפלאה מאד, עד שבתוך הקטנות והדחקות והשנה, גם הם יכולים להתעורר, כעין שגלה לנו רבנו ז"ל בלקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן ס', שאי אפשר לעורר בני אדם מהשנה, אלא על־ידי סיפורי מעשיות, וכל העתון "אור יבנאל" סובב על זה, הקדוש ברוך הוא יעזר לנו, שנזכה להרחיב ולהעשיר ולשפר בכל פעם את העתון יותר יפה, עד שיהיה קול שופר לגלות בהם את דעת רבנו ז"ל בעולם, והוא גילוי אלוקות במדרגה עליונה ונפלאה מאד, עד שאפלו הכי ירוד והכי נמוך, גם כן יזכה להתקרב אל הקדוש ברוך הוא".

בטוחני שמוהרא"ש היה אומר כזאת על הגליון הנוכחי המפואר והנפלא. יישר כחכם.

א. ש. פ.

יעמדו על הברכה נדיבי עם שנדבו להפצת גיליון זה

לזכות ליאור יצחק וסמדר תורג'מן וכל יוצ"ח

לזכות אסף וחנה גמליאל וכל יוצ"ח

לזכות אלעד בן שושנה וכל יוצ"ח

לע"נ מרדכי בן חנה למשפחת בניטה

לזכות רות בת רחל וכל יוצ"ח

לע"נ דן בן פרומה למשפחת צ'רבינסקי

לזכות ליאה אסתר בת רות

לזכות דין יוסי בן לילך לזיווג הגון

לזכות יוסף אלימלך בן שינדל

לזכות השתתפות בהפצת הגליון אפשר לפנות למערכת

לשם מצות מצוה

ביום שלישי פרשת ויקרא יצא מורינו הרה"צ שליט"א לעיר בית שמש, לבית האופה של הרה"ח ר' שמעיה יוזפוביץ שליט"א, לשם אפית מצות מצוה בחבורת "מצות מוהרא"ש".

מורינו שליט"א נטל חלק בהכנת הבצק, ולאחר מכן זימר עם אנ"ש ניגוני הלל ויו"ט בדבקות, בשמחה של מצווה בהכנת המצות הקדושות - מיכלא דמהימנותא - מאכל האמונה, שהלא סוד חג הפסח הוא להפוך פה-רע לפה-סח (כמובא מהאריז"ל) - דהיינו לפתוח את הפה ולהרגיל את עצמו לדבר אל השם יתברך בכל עת מצוא, וכך זוכים לצאת מכל המצרים שעוברים על כל אחד ואחד.

לאחר הביקור במאפיה עלו להשתטח בציונים הקדושים של דן בן יעקב ושמשון הגיבור ומנוח אביו, הטמונים באזור בית שמש.

כל דכפין ייתי ויכול!

שפע רב חולק לכל משפחה לצרכי החג

כמדי שנה בשנה, עמותת ידידי היכל הקודש יוצאת במבצע גיוס סלי "קמחא דפסחא" למשפחות נזקקות מקהילתנו הקדושה, שבהם ישנם עשרות תלמידי חכמים עמלי תורה היושבים כל השנה על התורה והעבודה. המטרה ברורה: שלא תהיה משפחה אחת שלא יהיו לה צרכי החג בהרחבה!

כך היה מנהגו בקודש של מוהרא"ש זי"ע, החל מימי פורים הקדושים, היה עסוק במאודו לעשות כל מיני השתדלויות לדאוג לצרכי החג עבור המשפחות, והיה אומר: בליל פסח כולם אומרים "כל דכפין ייתי וייכול - כל מי שצריך שיבוא ויאכל, אך אנשים אומרים זאת בבית כשהדלת נעולה בלי שאחד מבחוץ יכול לשמוע... אבל מי שבערב החג נתן "מעות חיטים" - קמחא דפסחא, שיוכלו הנצרכים לקנות צרכי החג לאכילה ומלבושים כראוי, אזי בליל הפסח **נשמע קול האדם בשמים "כל דכפין ייתי ויכול!"** וכולם רואים ומעידים שקיים זאת בשלמות, ונשפע עליו שפע גדול ברוחניות ובגשמיות.

ואכן מדי שנה בשנה, מתקיימת ביבנאל עיר ברסלב החלוקה קבועה וגדולה של קמחא דפסחא, מתנת לבם של יהודים רבים שנדבה רוחם לתמוך בתושבי העיר של רבינו ז"ל לקראת חג הפסח הקרב.

בשנים האחרונות אופן החלוקה השתנה משנים קודמות: כל משפחה קיבלה כרטיסים נטענים בסכומי כסף, שתוכל לקנות את המצרכים המועדפים עליה בדרך כבוד.

השנה, בחסדי השם יתברך, נשפע שפע גדול לכל משפחה בהשתדלות מורינו הרה"צ שליט"א, כל משפחה קיבלה מענק גדול מאד, איתו יכלו לקנות את כל צרכי החג ממש. וכמו שכתב מורינו שליט"א במכתב ההוקרה לנדיבי העם: "בִּרְצוֹנִי לְהַבִּיעַ לְךָ בִּשְׁמִי וּבְשֵׁם כָּל קְהִלָּתֵנוּ הַקְּדוֹשָׁה תּוֹדָה רַבָּה וַעֲצוּמָה עֲבוּר כָּל הַשֶּׁפַע שֶׁהֵבֵאתָ לָנוּ לְכְבוֹד הַחַג, לְמַעַן נוּכַל לָחֹג אֶת הַחַג בְּשִׂמְחָה וּבְהַרְחָבַת הַלֵּב, מַמָּשׁ יָצַרְתָּ אֲוִירָה שֶׁל חֵרוּת וְהִתְרוֹמְמוּת הַנֶּפֶשׁ בְּתוֹךְ מֵאוֹת הַמִּשְׁפָּחוֹת הַנִּמְנוֹת עַל הַקְּהִלָּה שֶׁלָּנוּ, יַעֲזֹר הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שֶׁיֻּחְזַר וְיִשְׁפַּע עָלֶיךָ וְעַל כָּל אֲשֶׁר לְךָ רֹב שֶׁפַע קֹדֶשׁ הֵן בְּרוּחָנִי וְהֵן בְּגַשְׁמִי".

מורינו הרה"צ שליט"א עם בקבוקי היין שנשלחו בהכרת הטוב לנדיבי הקמחא דפסחא עם ברכת החג

גבאי העמותה בחלוקת כרטיסי הקנייה

להמשיך אור
מבית המקדש

נסיעה לשריד בית מקדשינו בחזה"מ

ביום ראשון בשבוע חול המועד פסח, עלה מורנו הרה"צ שליט"א עם אנשי שלומנו לירושלים עיר הקודש, לקיים כפי יכולתנו את מצוות התורה "שלוש פעמים בשנה יראה כל זכורך את פני האדון ה' אלוקי ישראל".

כמדי חול המועד - מאז הגיע מורינו שליט"א להשתקע בארץ הקודש, מחכים אנ"ש לנסיעה מרוממת זאת, בה מגיעים יחד לשריד בית המקדש, ושופכים שיח שעה ארוכה, ואחר מכן רוקדים בדבקות ומבקשים מהקב"ה: "והראינו בבניינו ושמחנו בתיקונו", אי אפשר לתאר את התרוממות הרוח שמרגישים אנ"ש האמתיים שבוכים כל לילה בחצות על חורבן בנין הדעת, וכעת בשמחת החג מבקשים שכבר נזכה לראות את הבנין במו עינינו.

לאחר מכן עלו למרפסת הצופה על הרחבה, ושם מסר הרה"צ שליט"א שיחה נפלאה לציבור המתאספים לשמוע דברי אלוקים חיים.

להרגיש גאולה!

מורינו שליט"א דיבר אודות שאפילו שעדיין לא זוכים לראות את המקדש במו עינינו הגשמי, אבל צריכים לדעת ולהאמין שיש בית המקדש של מעלה שהוא מכוון נגד המקום כאן בזה העולם, ככתוב "מקדש ה' כוננו ידיך" - מקדש של מעלה מכוון נגד מקדש של מטה, ואפשר לנו להמשיך על עצמינו הארה מהמקדש הזה שמחכה בקרוב לרדת אלינו, ולגאול אותנו לגמרי מן הגלות, חכמינו הקדושים אומרים "כל מי שיש בו דעה כאילו נבנה בית המקדש בימיו" - אדם שיש לו דעת הוא זוכה לבנין בית המקדש בכל יום ויום שלו.

רבינו הקדוש מלמד אותנו מה זה "בנין הדעת", איך שכל הגאולה ממצרים שייכת בכל דור, שיצא הדעת מן הגלות, הדעת במצרים - בתכלית הקטנות ממש, הסתרה אחת גדולה, ובא משה רבינו ומוציא אותנו מהגלות הזו על ידי שמביא אותנו לקדושת הפסח, מה היא קדושה זו? מסביר רבינו הקדוש שקדושת הפסח זה "פה-סח" - שנפתח את הפה ונתחיל להשיח את הלב ולדבר אל הקדוש ברוך הוא.

הייצר הרע מנסה לצייר לאדם שלדבר אל הקב"ה זה דבר רחוק מאד, איך עושים את זה? מי בכלל שומע אותי? הקב"ה צריך את המילים שלי?... אבל אדם צריך פעם אחת ולתמיד ליישב את עצמו שאין שום עצה אחרת בעולם, לאיזה ישועה שרק צריך, אם זה ברוחניות או בגשמיות, להגיע לאיזה תיקון המידות, הוא יודע שיש לו הרבה מידות לא טובות ומשיכות לדברים לא טובים, איך אני מסתדר עם זה? איך אזכה אחת ולתמיד לצאת מכל הבלבולים האלו, איפה מתחילים?, על ידי קדושת חג הפסח!, שעם ישראל יצאו ממצרים מ"ט שערי טומאה - על ידי שהיו חזקים בפה קדוש שמדבר אל הקדוש ברוך הוא!, "הרחב פיך ואמלאהו" - תרחיבו את הפה ותבקשו מה שאתם צריכים. זה האור של רבינו שבא לזה העולם להתחיל את הגאולה, כמו שאמר על ספרו הק' ליקוטי מוהר"ן שזה הספר הוא "אתחלתא דגאולה", לימודי רבינו - הם לימודי משיח צדקינו.

ברוך השם זכינו להיות אצל רבינו בראש השנה, בוודאי זה דבר גדול מאד, אבל האם לקחנו את רבינו איתנו הביתה? זה מאד פשוט לנסוע - קונים כרטיס ומגיעים, זה בוודאי חשוב, אבל מה נקרא להתקרב לרבינו? לקחת את לימודיו הקדושים לכל מקום שאנחנו נמצאים! אנחנו כאן בשריד בית מקדשנו, שעליו נאמר "כי ביתי בית תפילה יקרא לכל העמים", כשמשיח צדקינו יבוא הוא יגלה לכל באי עולם, גם לאומות העולם, שאין שום עצה אחרת להגיע אל שום דבר - רק בכוח התפילה! ואז יתקיים לא ישא גוי אל גוי חרב, כל מיני מלחמות ונצחונות מדומים שהם חושבים, כי יתנו את המלוכה רק להשם יתברך.

תיקח את הפה שלך תתחיל בכמה דקות לדבר אל הקדוש ברוך הוא! כמה דקות כל יום, לזכות לגאולה. יש הרבה שמפרסמים מסרים בשם רבינו על התבודדות, שעה התבודדות, ביער וכו', לא כל אחד מסוגל ככה, יותר נכון - רוב האנשים לא מסוגלים לזה, אז מה עושים?... תמיד היו שואלים את מוהרא"ש על ענין זה, מוהרא"ש היה אומר - רבינו רצה שיהיה כל היום התבודדות, לא רק שעה... איך שייך? הרי צריכים להתפלל וללמוד, לאכול ולישון וכו', פשוט מאד, מהרגע שפותחים את העינים ולמשך כל היום, בכל הזדמנות מדברים עוד דיבורים אל הקדוש ברוך הוא, פותחים את העינים בבוקר ואומרים: "בוקר טוב ריבונו של עולם!", זה לא בזיון, ככה נהגו צדיקים, ומבקשים: ריבונו של עולם תזכה אותי שהיום הזה אני אעשה את רצונך, לנצל אותו בהרבה טוב אמיתי ונצחי, שלא ילך לי היום לבטלה חס ושלום.

עוד האריך מורינו שליט"א בדיבורים מאירים לעורר נשמותנו ולציית את הצדיק האמת המביא אותנו לחיים טובים בזה העולם, והבאנו כאן מקצת מן האור להחיות בהם נפש כל חי.

אשרינו שזכינו!

תורה מפוארת בכלי מפואר

"תוך הנחל" תשע"ד-תשע"ה יוצא לאור בכרך מפואר

בשמחה רבה התקבלה ההודעה בין תפוצות אנשי שלומנו, כי סט ספרי "תוך הנחל" מעשיר בעוד כרך נהדר בקודש, עם שיחותיו הקדושים של עט"ר מוהרא"ש זי"ע, שהיה דורש מדי שבת בשבתו עשרות שנים.

בתחילה, החלו לראות אור חוברות "תוך הנחל" מנוקדות וערוכות בהידור. ובמהלך השנים יצאו מהם כמה כרכים משנים שונות.

בשנת תשע"ג, חל חידוש מבורך בהוצאת התוך הנחל. זכינו להכין את הספר בחיי חיותו של מוהרא"ש, שגילה התעניות רבה והתלהבות בפרטי הספר. אך לא זכינו בחיי חיותו, ויצא מיד לאחר ההסתלקות, והוא עוטה הוד חדש, ספר מכובד ערוך ומואר כולו, בתוספת מראי מקומות מדוייקים, וכותרות צד, מורנו שליט"א התבטא בצאתו לאור: "לא בא כבושם הזה". ואכן, אחר צאת הספר הזה, הקימו העורכים תכנית להוציא את כל דברי תורתו הקדושים, שנאמרו במתיקות ובנעימות שאין לתארה - החל משנת תשמ"ב בערך עד השנה האחרונה, והכל באותה מתכונת מפוארת ומרוממת כל קורא.

דין קדימה היה כמובן, למאי דסליק מנהון - אותה שנה האחרונה, בהלו נרו עדיין על ראשנו, ונר אלקים טרם יכבה, שנת תשע"ד, וחלק משנת תשע"ה - עד השבת האחרונה ממש. הכל כתוב הדור מבואר, בלשון צחה ונעימה, שווה לכל נפש ממש, מקטון ועד גדול, עד שאפשר לומר שאין כמעט ספר כזה, השווה לכל גיל ודעת, ומרומם את הנשמה מיידית למשיכה עמוקה אחר השם יתברך.

הספר בשלבי הוצאה מתקדמים, והתרגשות מיוחדת נושא עניין הופעת כרך זה בדייקא, משום שהוא כמעט כמו צוואה לאנשי שלומנו, אשר בשנה זו, חזר ושב על כל עיקרי דיבוריו וחיזוקיו, כי אין לך פינה שלא השתטח בה, אמונה ודבקות, שמחה והתחזקות, תפילה והתבודדות, לימוד התורה בכל מקצועותיה, פשטות יהדות של תפילה במנין ובכוונה, כשרות וזהירות בכבוד וממון זולתו, זהירות מן החטא וממכשיריו וכו' וכו', והכל בלול בשיחות וסיפורים ומאמרי חז"ל, ספרי רבינו הקדוש, ולימוד לפרשת השבוע ולזמני השנה.

ההשתוקקות של הקורא ללמוד ספרי רבינו ז"ל וללכת בדרכיו קובעת נצחיות בלבו, הספר הזה, ככל שהוא נכתב בשפה תמה וברורה, מכיל בחובו הדרכות מעשיות לחיים, לשלום בית, להנהגה של ישוב הדעת, ללימוד ולהתמדה, ולקרבת אלוקים בתפילה וקיום המצוות. אחרי כמה שנים של עמל, ושל הגהה מדוקדקת, מנופה כמה פעמים, זכינו להגיש לפני רבנן ותלמידהון את הספר הקדוש והנורא הזה - ספר תוך הנחל תשע"ד-תשע"ה.

אנו מקווים לבורא עולם, אשר נותן ליעף כוח, שנזכה להוציא לאור את עשרות הכרכים של תוך הנחל, להשקות עם רב מהמים הזכים שנשפכו באושר ובעושר בהיכל קדשנו, המים שנשאבו ממעייני הישועה - הנחל נובע מקור חכמה, ומתוך הנחל הזה נזכה להתקרב אל השם יתברך מחדש. התכנית של המגיהים והעורכים, ממשיכה, ובעת היות הספר כבר בידם של המדפיסים, התחילה העבודה של ספר נוסף - ספר תוך הנחל תשע"ב, עדי נזכה לראות את כל כרכי הסדרה המפוארת שוכנים כבוד בארון הספר היהודי, ובפרט בלבבות הרוצים להיות אנשים כשרים, יזכנו ה' לאורו.

"אם המלכות" - בית נופש חדש ליולדות

בשורה מרנינה לאמהות: לראשונה ביבנאל עיר ברסלב נפתח מעון נופש ליולדות, שיתן תקופה של מנוחה ואגירת כח וטיפול מסור על ידי נשות מקצוע לאם ולתינוק.

ידוע אשר רבינו ז"ל הכיר תודה לאמו על שהיתה מתפללת על שיגדל צדיק וירא שמיים עוד טרם שנולד וגם בימי ינקותו ממש, ומיד שיצא לאוויר העולם נטלה ידיו והניחה על ראשו כיפה שהכינה מבעוד מועד, וכן אמר רבינו ז"ל שאם התינוק יונק מאשה כשרה יהיה גם כן איש כשר (עיין ספר המדות אות בנים סימן מ"ז), רואים את גודל ההשפעה שיש על נפש התינוק הרך כבר בימים הראשונים מסביבתו וכו', לכן דבר גדול הוא שנוסדה פינת יקרת כזו, על ידי נשים כשרות מאנ"ש בלי להוריד במעט ממקצועיות, טיפול מסור, ארוחות עשירות ומזינות בכשרות מהודרת, חדרים מפוארים, ותוכניות ערב מהנות בנוף הפסטורלי של יבנאל עיר ברסלב.

// החזיקו עצמכם יחד

האברכים בוגרי ישיבתנו הק' "אור מוהרא"ש" עם ראש הישיבה הרה"ג ר' אליעזר אדלשטיין שליט"א, בכינוס הקבוע בו מתחזקים יחד בעצות רביז"ל כפי שקיבלו בשנות לימודם בישיבה, ושיעורי הלכה לבית היהודי.

// קלויז מוהרא"ש

בחסדי השם יתברך, מהעסקנים המסורים בכל מאודם בעסק בנין הבית הגדול והקדוש "קלויז מוהרא"ש" סמוך ונראה לציון רביז"ל באומן, נמסר עדכון על בניית הקומה השלישית - בה ישכנו חדרי השינה המרווחים והמפוארים לציבור הבאים על ראש השנה.

// על ידי הפצת ספרי רבינו

דפוס מוהרא"ש - המדפיס מדי חודש רבבות עלים של אור, עלונים וקונטרסים מעצות רבינו ז"ל, מזדקק מדי פעם למשלוח נייר לחדש את המלאי, בחורי אנ"ש - המתחנכים על יסודות ההפצה, הושיטו יד ולקחו חלק בסידור המשלוח על מכונו ומקומו.

// אש של חסד

מטבח החסד בארגון "זכרון חיה", המבשל מאות ארוחות לנזקקים ולנמצאים בבתי הרפואה בצפון, התחדש בתנור גדול ומתקדם.

// מזל טוב

מורינו הרה"צ שליט"א בהנחת תפילין להבה"ח אברהם נ"י, בן הרה"ג ר' יאיר שטארק שליט"א - מו"ץ בקהילתנו הק'.

// הרחיבי מקום אהלך

בימים האחרונים נערכו שיפוצים במתחם "היכל מוהרא"ש", בהם שופץ והורחב אזור כולל האברכים דקהילתנו ששוכן במשך השבוע בעזרת הנשים. כשעיני אנ"ש תלויות בתקווה להקב"ה שבקרוב תחל בניית בית הכנסת הגדול בקרית מוהרא"ש במעלה יבנאל עיר ברסלב.

גנזי ההיכל

מוהרא"ש זי"ע בתפילה בציון הקדוש במירון, בשנת תשמ"ח. בכל ביקור בארץ הקודש הקפיד מוהרא"ש לפקוד את הציון הקדוש במירון.

מְחַלֵּק מַתָּנוֹת

עֹצֶם מַעֲלַת יוֹם ל"ג בָּעֹמֶר אֵין לְתָאֵר וְאֵין לְשַׁעֵר כְּלָל, כִּי הוּא הַהִלּוּלָא רַבָּא שֶׁל רַבִּי שִׁמְעוֹן בַּר יוֹחַאי, וְיוֹם זֶה נֶחְשָׁב כְּיוֹם חֲתֻנָּתוֹ וְיוֹם שִׂמְחָתוֹ, וְרַבִּי שִׁמְעוֹן בַּר יוֹחַאי מְחַלֵּק מַתָּנוֹת נִפְלָאוֹת וְיקָרוֹת לְכָל הַמִּשְׁתַּתְּפִים בְּשִׂמְחָתוֹ, וּכְדֶרֶךְ מְחָתָנִים עֲשִׁירִים, שֶׁמְּחַלְּקִים מַתָּנוֹת יְקָרוֹת לְכָל הַמִּשְׁתַּתְּפִים בְּשִׂמְחָתָם, וְלָכֵן מְסֻגָּל מְאֹד לִיחֵד שָׁעָה בְּלַ"ג בָּעֹמֶר לְקַשֵּׁר עַצְמוֹ לְהַתַּנָּא אֱלֹקֵי רַבִּי שִׁמְעוֹן בַּר יוֹחַאי, וּלְבַקֵּשׁ מֵהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא בְּכֹחוֹ וּבִזְכוּתוֹ שֶׁיְּזַכֶּה לְכָל מִינֵי הַשְׁפָּעוֹת טוֹבוֹת, וְלֹא מִיבַּעְיָא אִם זוֹכֶה לִהְיוֹת עַל קִבְרוֹ הַקָּדוֹשׁ בְּמִירוֹן, וּלְפָרֵשׁ שִׂיחָתוֹ שָׁם לִפְנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וְלִפְנֵי רַבִּי שִׁמְעוֹן בַּר יוֹחַאי, בְּוַדַּאי אֵין לְמַעְלָה מִזֶּה, כִּי הַהִשְׁתַּטְּחוּת עַל קִבְרֵי צַדִּיקִים, מַעְלָה עֶלְיוֹנָה מְאֹד כָּל הַשָּׁנָה, וּבְיוֹתֵר בְּיוֹם הִלּוּלָא שֶׁל הַצַּדִּיק, וּבְיוֹתֵר וְיוֹתֵר בְּיוֹם הַהִלּוּלָא רַבָּא שֶׁל רַבִּי שִׁמְעוֹן בַּר יוֹחַאי"

לִפְנֵי רַבִּי שִׁמְעוֹן מַמָּשׁ

כֹּחוֹ וּזְכוּתוֹ גָּדוֹל מְאֹד, וּכְמוֹ שֶׁאָמְרוּ חַכְמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (בְּרָכוֹת ט' ע"א) כְּדַאי הוּא רַבִּי שִׁמְעוֹן לִסְמֹךְ עָלָיו בִּשְׁעַת הַדְּחָק, וּפֵרְשׁוּ צַדִּיקִים, שֶׁאִם יֵשׁ אֵיזוֹ שְׁעַת הַדְּחַק וְעֵת צָרָה חַס וְשָׁלוֹם, כְּדַאי הוּא זְכוּתוֹ שֶׁל רַבִּי שִׁמְעוֹן לִסְמֹךְ עָלָיו לְהוֹצִיא אוֹתוֹ מִן הַמֵּצַר וְהַדְּחַק, וּכְמוֹ שֶׁאָמַר רַבִּי שִׁמְעוֹן בְּעַצְמוֹ (סָכָּה מ"ה:) יָכוֹל אֲנִי לְפָטֵר אֶת כָּל הָעוֹלָם כְּלוֹ מִן הַדִּין, וְעַל כֵּן בְּכָל מָקוֹם

רַבִּי שִׁמְעוֹן בַּר יוֹחַאי מְחַלֵּק מַתָּנוֹת נִפְלָאוֹת וִיקָרוֹת

לקט משיחות מוהרא"ש על ל"ג בעומר

לְקַשֵּׁר עַצְמוֹ מִמָּקוֹם שֶׁהוּא

גַּם מִי שֶׁאֵינוֹ יָכוֹל לְהַגִּיעַ לְמִירוֹן מֵאֵיזוֹ סִבָּה, יָכוֹל לְקַשֵּׁר עַצְמוֹ מִמָּקוֹם שֶׁהוּא אֶל רַבִּי שִׁמְעוֹן בַּר יוֹחַאי, וְלִפְעֹל כָּל מִשְׁאֲלוֹת לִבּוֹ לְטוֹבָה, הָעִקָּר לֵישֵׁב עַצְמוֹ בְּאֵיזוֹ פִּנָּה צְנוּעָה וּלְקַשֵּׁר עַצְמוֹ אֶל רַבִּי שִׁמְעוֹן בַּר יוֹחַאי, כִּי הִתְפַּשְׁטוּת הַצַּדִּיק בְּכָל הָעוֹלָם כֻּלּוֹ, וּבְמָקוֹם שֶׁלּוֹמְדִים תּוֹרָתוֹ, שָׁם הוּא נִמְצָא, וּבִפְרָט אִם יוֹשְׁבִים עַל יַד אֶחָד מִסִּפְרֵי הַזֹּהַר, הֲרֵי הַיְשִׁיבָה עַל הַסֵּפֶר נֶחְשָׁב כְּהִשְׁתַּטְּחוּת עַל קִבְרוֹ, וְכַמּוּבָא בְּסוֹף סֵפֶר "מְאוֹר עֵינַיִם" (בְּלִקּוּטֵי "יִשְׂמַח לֵב" עַל אַגָּדַת הַשַּׁ"ס מַסֶּכֶת שַׁבָּת), שֶׁהַצַּדִּיק קָבוּר וְטָמוּן בְּתוֹךְ הַדִּבּוּרִים שֶׁלּוֹ, עַיֵּן שָׁם, וְכֵן אוֹמֵר רַבֵּנוּ זַ"ל (לִקּוּטֵי מוֹהֲר"ן חֵלֶק א' סִימָן קצ"ב), פָּנָיו וְשִׂכְלוֹ וְנִשְׁמָתוֹ שֶׁל הַצַּדִּיק נִמְצָא בְּתוֹךְ סִפְרוֹ, וּבִפְרָט בְּכֹחוֹ וּזְכוּתוֹ שֶׁל רַבֵּנוּ זַ"ל, יְכוֹלִים לְהִתְקַשֵּׁר אֶל רַבִּי שִׁמְעוֹן מִכָּל מָקוֹם שֶׁהוּא, וּכְמוֹ שֶׁפַּעַם אָמַר רַבֵּנוּ זַ"ל בְּיוֹם ל"ג בָּעֹמֶר, "רוֹקְדִים וּשְׂמֵחִים שָׁם בְּמִירוֹן, אֲבָל הֶחָתָן נִמְצָא כָּאן..." כִּי מִי שֶׁמְּקַשֵּׁר לְרַבִּי שִׁמְעוֹן, אֲזַי רַבִּי שִׁמְעוֹן נִמְצָא עִמּוֹ אִתּוֹ וְאִצְלוֹ, וּכְבָר אָמַר רַבֵּנוּ זַ"ל (כְּשֶׁגִּלָּה סוֹד הִתְגַּלּוּת שֶׁל רַבִּי שִׁמְעוֹן בַּר יוֹחַאי הַנִּדְפָּס בְּתִחִלַּת הַלִּקּוּטֵי מוֹהֲר"ן חֵלֶק א'): "וְעַכְשָׁו יֵשׁ נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חָכְמָה שֶׁגַּם הָעִיר וְקַדִּישׁ צָרִיךְ לְקַבֵּל מִשָּׁם", וְלָכֵן בְּכֹחוֹ וּבִזְכוּתוֹ שֶׁל רַבֵּנוּ זַ"ל בְּוַדַּאי יְכוֹלִים לְהִתְקַשֵּׁר אֶל רַבִּי שִׁמְעוֹן בַּר יוֹחַאי מֵאֵיזֶה מָקוֹם שֶׁהוּא, וְיִהְיֶה נֶחְשָׁב כְּאִלּוּ מִשְׁתַּטְּחִים עַל קִבְרוֹ מַמָּשׁ.

לֹא צָרִיךְ לִמְסֹר נַפְשׁוֹ לְהִכָּנֵס אֶל תּוֹךְ הַמְּעָרָה

גַּם אֵלּוּ שֶׁזּוֹכִים לִהְיוֹת שָׁם בְּהַר מִירוֹן בְּלַ"ג בָּעֹמֶר, צְרִיכִים לָדַעַת שֶׁרַבִּי שִׁמְעוֹן נִמְצָא בְּכָל הָאֵזוֹר וּבְכָל הָהָר, וְאֵין צְרִיכִים לִמְסֹר נַפְשׁוֹ לְהִכָּנֵס דַּיְקָא אֶל תּוֹךְ הַמְּעָרָה, וְלַחֹשֵׁב שֶׁרַק שָׁם יְכוֹלִים לִפְעֹל יְשׁוּעוֹת, כִּי כָּל הַר מִירוֹן קָדוֹשׁ בִּקְדֻשַּׁת רַבִּי שִׁמְעוֹן, וּכְמוֹ שֶׁאָמְרוּ צַדִּיקִים רֶמֶז בַּמִּשְׁנָה (רֹאשׁ הַשָּׁנָה פֶּרֶק א'): 'כָּל בָּאֵי עוֹלָם עוֹבְרִין לְפָנָיו כִּבְנֵי מָרוֹן'. וּמְפֹרָשׁ בַּגְּמָרָא (שָׁם יח ע"א) כְּמַעֲלוֹת בֵּית מִירוֹן, שֶׁהַדֶּרֶךְ קָצָר, וְאֵין מָקוֹם לִשְׁנַיִם לַעֲבוֹר בְּיַחַד, רַק כָּל אֶחָד יֵשׁ הַמָּקוֹם שֶׁלּוֹ בְּהַר מִירוֹן, וּמִסְגָּל מְאֹד לֵיחֵד לְעַצְמוֹ אֵיזוֹ פִּנָּה צְנוּעָה, וּלְקַשֵּׁר עַצְמוֹ מִשָּׁם אֶל רַבִּי שִׁמְעוֹן בַּר יוֹחַאי, וּלְפָרֵשׁ כָּל שִׂיחָתוֹ לִפְנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בִּזְכוּת הַצַּדִּיקִים הַגְּנוּזִים שָׁם, וְיִהְיֶה מֻבְטָח שֶׁיִּמָּלֵא הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ כָּל מִשְׁאֲלוֹת לִבּוֹ לְטוֹבָה בִּזְכוּת הַצַּדִּיקִים, וּבִזְכוּת הַבַּעַל הִלּוּלָא רַבִּי שִׁמְעוֹן בַּר יוֹחַאי, זְכוּתוֹ יָגֵן עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל אָמֵן.

וְזֹאת רָאִינוּ תָּמִיד אֵצֶל מוֹהֲרָא"שׁ זַ"ל, שֶׁאַף פַּעַם לֹא הָיָה דּוֹחֵק עַצְמוֹ לְהִכָּנֵס בַּמְּקוֹמוֹת הַצְּפוּפִים שֶׁבְּהַר מִירוֹן, רַק הָיָה מוֹצֵא לְעַצְמוֹ אֵיזוֹ פִּנָּה יְקָרָה וּצְנוּעָה לָשֶׁבֶת שָׁם וּלְהִתְבּוֹדֵד עִמּוֹ יִתְבָּרַךְ, מָקוֹם שֶׁלֹּא יַפְרִיעוּ לוֹ הָעוֹבְרִים וְשָׁבִים וְכָל הַהֲמוּלָה הַנַּעֲשֵׂית מִסָּבִיב, וְהָיוּ כָּל אַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ רוֹאִים תָּמִיד דְּוָקָא חַיָּה, מַה נִּקְרָא לָשֶׁבֶת אֵצֶל רַבִּי שִׁמְעוֹן וּלְהִתְבּוֹדֵד עִמּוֹ יִתְבָּרַךְ, וְהָיוּ מִתְעוֹרְרִים מִזֶּה מְאֹד.

כָּל נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל

דָּבָר הַפְלֵא וָפֶלֶא רוֹאִים בְּמִירוֹן, שֶׁכָּל נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, מִן הַגָּדוֹל שֶׁבַּגְּדוֹלִים עַד הַקָּטָן שֶׁבַּקְּטַנִּים, רַבָּנִים וְאַדְמוֹרִ"ם, חֲסִידִים וּמִתְנַגְּדִים, אַשְׁכְּנַזִּים וּסְפָרַדִּים, חֲרֵדִים וּרְחוֹקִים, מֵחֹטֶב עֵצֶיךָ עַד שׁוֹאֵב מֵיֶמֶיךָ, כֻּלָּם בָּאִים לְמִירוֹן, לְהִתְרָאוֹת עַל הָהָר, וּלְהִתְקַשֵּׁר מֵאֵיזוֹ בְּחִינָה אֶל רַבִּי שִׁמְעוֹן בַּר יוֹחַאי, כִּי הַצַּדִּיק הַגָּדוֹל בְּמַעֲלָה מְאֹד, כָּלוּל מִכָּל נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל בְּיַחַד, וְיֵשׁ לְכָלָּם מָקוֹם אֶצְלוֹ, וְכָל אֶחָד מִקָּבֵל אֵיזוֹ הָאָרָה כְּפִי עִנְיָנוֹ, וּמַרְגִּישׁ שֶׁרַבִּי שִׁמְעוֹן פּוֹעֵל בַּעֲדוֹ יְשׁוּעָה, וְכַמּוּבָא לָשׁוֹן נוֹרָא בְּסֵפֶר הַקָּדוֹשׁ "בֵּית אַהֲרֹן" לְהָרַב הַקָּדוֹשׁ רַבִּי אַהֲרֹן מִקָּארְלִין זִי"ע (לְלַ"ג בָּעֹמֶר) "כְּמוֹ שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ לְכֹל, כָּךְ רַבִּי שִׁמְעוֹן בַּר יוֹחַאי לְכָל, אֲפִלּוּ לִפְחוּתִים", עַיֵּן שָׁם, כִּי כָּל נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל כְּלוּלִים בִּנְשִׁמַת הַצַּדִּיק, וּמְקַבְּלִים מִמֶּנּוּ הָאָרָה נִפְלָאָה.

אשיב לאיש

מכתבי מורינו הרה"צ שליט"א

?

לְכְבוֹד מוֹרֵנוּ הרה"צ שְׁלִיטָ"א.

... יֵשׁ לִי בַּקָּשָׁה אִישִׁית בְּקֶשֶׁר לְלַ"ג בָּעֹמֶר: יָדוּעַ לָנוּ שֶׁמִּחַבֵּר הַפִּיּוּט "בַּר יוֹחַאי" ר' שִׁמְעוֹן לָבִיא זי"ע הוּא סָבָא רַבָּא שֶׁלָּנוּ (לא יָדוּעַ לִי בְּדִיּוּק אֵיזֶה דּוֹר), הַסִּבָּתָא שֶׁלִּי ע"ה הָיְתָה מִמִּשְׁפַּחַת לָבִיא, הָיִיתִי שְׁמֵחָה לִשְׁמֹעַ עָלָיו קְצָת מִמָּכֶם, שֶׁנּוּכַל לְסַפֵּר לַיְלָדִים עַל הַסָּבָא שֶׁלָּהֶם. תּוֹדָה רַבָּה וְשָׁבוּעַ טוֹב.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יוֹם א' לְסֵדֶר בְּהַר – בְּחֻקּוֹתַי ט"ז אִיָּר תש"פ.

שָׁלוֹם רַב אֶל ... תִּחְיֶה.

לְנָכוֹן קִבַּלְתִּי מִכְתָּבֵךְ, ...

בְּעִנְיַן בַּקָּשָׁתֵךְ אוֹדוֹת הַצַּדִּיק רַבִּי שִׁמְעוֹן לָבִיא זי"ע. שֶׁאַתְּ מִיּוֹצְאֵי חֶלָצָיו, וְרָצִית לָדַעַת מִי הָיָה, וּמָה הָיוּ פְּעֻלּוֹתָיו, כִּי חוּץ מִן הַיְדִיעָה שֶׁהוּא חִבֵּר אֶת הַשִּׁיר "בַּר יוֹחַאי" אֵין אַתְּ יוֹדַעַת הַרְבֵּה מֵידָע עָלָיו, וְרָצִיתְ לְסַפֵּר לְיַלְדִים אוֹדוֹת הַסָּבָא שֶׁלָּהֶם: תִּדְעִי, שֶׁהֶחָכָם וְהַצַּדִּיק רַבִּי שִׁמְעוֹן לָבִיא זי"ע הָיָה צַדִּיק גָּדוֹל מְאֹד, הוּא נוֹלַד בִּסְפָרַד בִּשְׁנַת ה' רמ"ו, וּכְשֶׁהָיָה יֶלֶד צָעִיר הָיָה הַגְּרוּשׁ שֶׁל יְהוּדֵי סְפָרַד, וְעָבַר עִם מִשְׁפַּחְתּוֹ לָעִיר פֶּאס שֶׁבְּמָרוֹקּוֹ, וְשָׁמָּה נִתְגַּדֵּל בְּתוֹרָה וּבִירְאָה וּבְחָכְמַת הָאֱמֶת.

הָיוּ לוֹ תָּמִיד כִּסּוּפִין וְגַעְגּוּעִים גְּדוֹלִים לַעֲלוֹת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וּבִשְׁנַת ש"ט שָׂם פְּעָמָיו לָלֶכֶת לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְהִגִּיעַ לָעִיר טְרִיפּוֹלִי שֶׁבְּלוּב. וְאָז רָאָה לְפָנָיו מַרְאָה נוֹרָא, שֶׁכָּל הַיַּהֲדוּת הָיְתָה מְזֻנַּחַת מְאֹד וְלֹא הָיוּ יוֹדְעִים כְּמַעַט כְּלוּם, אֲפִלּוּ סֵדֶר תְּפִלּוֹת וּבְרָכוֹת, הָיוּ מִתְפַּלְּלִים תְּפִלַּת שְׁמוֹנֶה עֶשְׂרֵה שֶׁל חוֹל בְּשַׁבָּת, וְהֶחֱלִיט שֶׁטּוֹב לוֹ לְקָרְבָם לַתּוֹרָה וּלְלַמְּדָם תּוֹרָה וּלְיִרְאָה אֶת ה', וְזֶה יוֹתֵר טוֹב מֵהֲלִיכַת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. וְכֵן עָשָׂה, וְהִנְהִיג אֶת יְהוּדֵי טְרִיפּוֹלִי עַד סוֹף יְמֵי חַיָּיו, וְהוּא תִּקֵּן לָהֶם אֶת סֵדֶר הַתְּפִלּוֹת כְּמִנְהַג יְהוּדֵי סְפָרַד, וְתִקֵּן מוֹרִים לְתַלְמוּד תּוֹרָה, וְשִׁמֵּשׁ כְּמוֹרֶה הוֹרָאָה, וְיִסֵּד אֶת בֵּית הַדִּין בָּעִיר, וְהִנְהִיג אֶת הַנְהָגוֹת הָעֵדָה, וְאַף עַל פִּי כֵן לֵב קָדְשׁוֹ הָיָה תָּמִיד מְפַעֵם וְדוֹפֵק וּמִשְׁתּוֹקֵק לִיסַּע לְאֶרֶץ הַקְּדוֹשָׁה, בְּכָל זֹאת וְתֵר עַל רְצוֹנוֹ לְמַעַן כְּבוֹד שְׁמוֹ יִתְבָּרַךְ, וְנִשְׁאַר בְּטְרִיפּוֹלִי וְשָׁם הִצְלִיחַ וְלִמֵּד דַּעַת אֶת הָעָם, וְהִרְבָּה גְּבוּלוֹ בְּתַלְמִידִים יְרֵאִים וּשְׁלֵמִים, וְהוֹצִיא יָקָר מִזּוֹלֵל וְרַבִּים הֵשִׁיב מֵעָוֹן, וְהֵאִיר שָׁם בְּאוֹר תּוֹרָתוֹ וּקְדֻשָּׁתוֹ טַ"ל שָׁנִים, וְשָׁם נִתְבַּקֵּשׁ לִישִׁיבָה שֶׁל מַעְלָה בְּיוֹם ט"ו בְּאָב שְׁנַת שמ"ה, כְּבֶן מֵאָה שָׁנָה, וְשָׁם מְנוּחָתוֹ כָּבוֹד.

וּמְסַפְּרִים שֶׁבִּשְׁנַת תרע"א (לִפְנֵי מֵאָה וְעֶשֶׂר שָׁנִים), נִתְגַּלַּע סִכְסוּךְ בֵּין הַיְּהוּדִים לַמָּסְלְמִים עַל קִבְרוֹ, וְעַל פִּי

הוֹרָאַת הַשֻּׁלְטוֹן הָאִיטַלְקִי נֶאֶלְצוּ לְפָתְחוֹ, לְהַפְתָּעַת כֻּלָּם רָאוּ אֶת חָכְמַ הַצַּדִּיק רַבִּי שִׁמְעוֹן לָבְיא כְּשֶׁגּוּפוֹ שָׁלֵם וּמְעָטָף בְּטַלִּית כְּבִיּוֹם פְּטִירָתוֹ, כְּאִלּוּ עַתָּה הֵנַּח שָׁמָּה, וְנִתְקַדֵּשׁ שָׁם שָׁמַיִם מֵאֹד.

וְהִנֵּה הַצַּדִּיק רַבִּי שִׁמְעוֹן לָבְיא זי"ע הִשְׁאִיר לָנוּ חִבּוּר נִפְלָא עַל הַזֹּהַר (בְּרֵאשִׁית – שֵׁמוֹת), שֶׁנִּתְגַּלָּה רַק אַחַר מֵאתַיִם שָׁנָה מִפְּטִירָתוֹ, וְנִדְפַּס בָּעִיר לִיוּוֹרְנוֹ בְּאִיטַלְיָה, וְהָרַב הַקָּדוֹשׁ הַחִיד"א זי"ע שָׁהָה שָׁם בְּעֵת הַדְּפָסָתוֹ, וְהוּא אֲשֶׁר קָבַע לָהּ הַשֵּׁם "כָּתָם פָּז", אֲבָל הוּא נוֹדַע בְּכָל תְּפוּצוֹת יִשְׂרָאֵל בְּעִקָּר עַל שֵׁם הַשִּׁיר הַנִּפְלָא שֶׁחִבֵּר לִכְבוֹד הַתַּנָּא אֱלֹקִי רַבִּי שִׁמְעוֹן בַּר יוֹחַאי הַנִּקְרָא "בַּר יוֹחַאי", שֶׁנִּתְקַבֵּל בְּכָל תְּפוּצוֹת יִשְׂרָאֵל, הֵן אֵצֶל סְפָרְדִים וְהֵן אֵצֶל אַשְׁכְּנַזִים, וְהַהִתְחָלָה הָיְתָה אֵצֶל תַּלְמִידֵי הָאָרִיזַ"ל בְּצְפַת, שֶׁשִּׁלְבּוּהוּ בְּסֵדֶר קַבָּלַת שַׁבָּת.

וְצַדִּיקִים אָמְרוּ, שֶׁהַסִּבָּה שֶׁזָּכָה שֶׁהַפִּיּוּט נִתְקַבֵּל בְּכָל כְּלַל יִשְׂרָאֵל מַמָּשׁ, וְכֵן זָכָה שֶׁבְּעֵת שֶׁמְּזַמְּרִים הַשִּׁיר, כֻּלָּם נִתְעוֹרְרִים בְּרִגְשׁוֹת קֹדֶשׁ וְשִׂמְחָה פְּלִאִית, כָּל זֶה הָיָה מֵחֲמַת גֹּדֶל תְּשׁוּקָתוֹ לָבוֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וּבְפָרָט לַעֲלוֹת לְמֵרוֹן, וְאַף עַל פִּי כֵן וְתֹאַר עַל רְצוֹנוֹ לְמַעַן כְּבוֹד שָׁמַיִם, בְּכְדֵי לְזַכּוֹת יְהוּדִי טְרִיפּוֹלִי עִם יַהֲדוּת קְדוֹשָׁה, וְעֵינֵינוּ רוֹאוֹת שֶׁהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שִׁלֵּם לוֹ בְּכֶפֶל כְּפָלַיִם וְלֹא הִפְסִיד, כִּי זָכָה שֶׁכָּל נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל מְזַמְּרִים אֶת פִּיּוּטוֹ הַקָּדוֹשׁ, וּבְפָרָט בְּמֵרוֹן כָּל הַשָּׁנָה, וּבְיוֹתֵר בְּל"ג בָּעֹמֶר, זְכוּתוֹ יָגֵן עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל, אָמֵן.

אֲקַוֶּה לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שֶׁהֵאירוּ עֵינֵךְ בְּמִקְצַת בִּקְדֻשַּׁת וּגְדֻלַּת הרה"ק רַבִּי שִׁמְעוֹן לָבְיא זְכוּתוֹ יָגֵן עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל.

הַמְאַחֵל לָךְ בְּרָכָה וְהַצְלָחָה בְּכָל מַעֲשֵׂה יָדַיִךְ.

לִכְבוֹד הָרַב שְׁלִיט"א.

תּוֹדָה רַבָּה מְאֹד עַל הַתְּשׁוּבוֹת הַנִּפְלָאוֹת שֶׁאַתֶּם עוֹנִים, כִּי נִפְתְּחוּ עֵינַי בַּהֲמוֹן דְּבָרִים שֶׁלֹּא יָדַעְתִּי מִקֹּדֶם, וַאֲנִי מַעֲרִיךְ אֶת זֶה מְאֹד, יַאֲרִיךְ ה' יְמֵיכֶם וּשְׁנוֹתֵיכֶם בַּטּוּב וּבַנְּעִימִים, וְתִזְכּוּ לְזַכּוֹת אֶת הָרַבִּים תָּמִיד.

מֵמָּשׁ עַכְשָׁו רָאִיתִי מִכְתָּב שֶׁכְּתַבְתֶּם אוֹדוֹת הַשִּׁיר "בַּר יוֹחַאי" שֶׁנִּתְחַבֵּר עַל יְדֵי הרה"ק רַבִּי שִׁמְעוֹן לָבְיא בַּעַל מְחַבֵּר סֵפֶר הַקָּדוֹשׁ "כֶּתֶם פָּז" עַל הַזֹּהַר, וּכְתַבְתֶּם כַּמָּה סְפוּרִים נִפְלָאִים מִקּוֹרוֹת יְמֵי חַיָּיו, וְעַל כֵּן הִתְחַלְתִּי לַחֲשֹׁב, מִי הוּא זֶה שֶׁחִבֵּר הַשִּׁיר "וַאֲמַרְתֶּם כֹּה לְחַי", שֶׁנּוֹהֲגִים בְּהַרְבֵּה מְקוֹמוֹת לָשִׁיר אוֹתוֹ בְּיַחַד עִם הַשִּׁיר "בַּר יוֹחַאי", הַאִם שְׁנֵיהֶם מִמָּקוֹם אֶחָד יְהִלְכוּן, אוֹ זֶה עִנְיָן אַחֵר לְגַמְרֵי? יִשַּׁר כֹּחֲכֶם עַל הַהִתְיַחֲסוּת לְמִכְתָּבִים, וִיבָרֵךְ ה' פְּעֻלַתְכֶם.

בְּעֶזְרַת ה' יִתְבָּרַךְ, יוֹם ב' לְסֵדֶר בְּהַר – בְּחֻקֹּתַי י"ז אִיָּר ל"ב בָּעֹמֶר הַ'תש"פ

הַחַיִּים וְהַשָּׁלוֹם וְכָל טוּב סֶלָה לִקְרַאת יְדִידִי ... נֵרוֹ יָאִיר וְיִזְרַח.

לְנָכוֹן קִבַּלְתִּי מִכְתָּבְךָ.

עַל דְּבַר שְׁאֵלָתְךָ מִי חִבֵּר הַפִּיּוּט "וַאֲמַרְתֶּם כֹּה לְחַי" שֶׁנּוֹהֲגִים בְּהַרְבֵּה מְקוֹמוֹת לָשִׁיר בְּיַחַד עִם הַשִּׁיר "בַּר יוֹחַאי" בְּכָל עֵת מְצֹא, וּבְפָרָט בְּל"ג בָּעֹמֶר. תֵּדַע שֶׁהַפִּיּוּט הַזֶּה חִבֵּר הָרִי"ח הַקָּדוֹשׁ, רַבִּי יוֹסֵף חַיִּים מִבַּגְדָּד, הֵ"בָּן אִישׁ חַי" זי"ע, בְּעֵת שֶׁבִּקֵּר בְּאַרְצֵנוּ הַקְּדוֹשָׁה בִּשְׁנַת תרכ"ט.

כִּי יָצָא מִבֵּיתוֹ בָּעִיר בַּגְדָּד בכ"ה נִיסָן תרכ"ט, וְהִתְעַלּוּ עִמּוֹ שַׁיָּרָה שֶׁל אֲנָשִׁים חֲשׁוּבִים, וְהָלְכוּ דֶּרֶךְ הַמִּדְבָּר בְּאֲרָחוֹת לֹא סְלוּלוֹת, וְהַרְבֵּה נִסִּים נַעֲשָׂה לוֹ בַּדֶּרֶךְ, וְהִגִּיעַ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְשָׁהָה שָׁם עַד סוֹף חֹדֶשׁ אֱלוּל שֶׁל אוֹתוֹ שָׁנָה, וּבִקֵּר בְּכָל הַמְּקוֹמוֹת הַקְּדוֹשִׁים וּבִקְבְרֵי צַדִּיקִים שֶׁבְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְזָכָה לְגִלּוּיִים נִשְׂגָּבִים בְּעֵת הִשְׁתַּטְּחוֹ עַל קִבְרוֹת הַצַּדִּיקִים, וּבִפְרָט בְּקֶבֶר בִּנְיָהוּ בֶּן יְהוֹיָדָע, הַנִּמְצָא עַל הַדֶּרֶךְ בֵּין מֵירוֹן לִצְפַת, שֶׁשָּׁם זָכָה לְהֶאָרָה גְּדוֹלָה, וְנִתְגַּלּוּ לוֹ רָזִין וְסוֹדוֹת עֶלְיוֹנִים, וּבְאוֹתוֹ מַעֲמָד הֶחֱלִיט לִקְרֹא שֵׁמוֹת סְפָרָיו עַל שֵׁם שְׁמוֹתָיו וְתוֹאָרָיו שֶׁל בִּנְיָהוּ בֶּן יְהוֹיָדָע הַמְּזָכָּרִים בַּפָּסוּק (שְׁמוּאֵל ב' כג כ): "וּבְנָיָהוּ בֶן יְהוֹיָדָע בֶּן אִישׁ חַי רַב פְּעָלִים מִקַּבְצְאֵל" וְגוֹ'.

וּבְל"ג בָּעֹמֶר עָלָה לְמֵירוֹן לְהִשְׁתַּטֵּחַ עַל צִיּוֹן הַתַּנָּא הָאֱלֹקִי רַבִּי שִׁמְעוֹן בַּר יוֹחַאי, וְהָיָה בְּהִתְעוֹרְרוּת וְהִתְלַהֲבוּת גְּדוֹלָה, וְשָׁמַע שֶׁשָּׁרִים שָׁם אֶת הַשִּׁיר "**בַּר יוֹחַאי**" שֶׁל הרה"ק רַבִּי שִׁמְעוֹן לָבְיא זי"ע, וְהָיָה תָּפוּס מְאֹד בְּמַחְשְׁבוֹתָיו וְשַׁרְעַפָּיו הַקְּדֻשּׁוֹת, וּפִתְאוֹם הִתְעוֹרֵר וְהִתְחִיל לָשִׁיר "**וַאֲמַרְתֶּם כֹּה לְחַי**" לְפִי סֵדֶר הָאָלֶ"ף בֵּי"ת, וְגָמַר כָּל הַשִּׁיר הַנִּפְלָא הַזֶּה, וּמִיָּד הִתְפָּרְסֵם בֵּין כָּל הַקָּהָל הַגָּדוֹל שֶׁהָיָה אָז בְּמֵירוֹן, וּמִשָּׁם נָפוֹץ בְּכָל הָעוֹלָם כֻּלּוֹ, וְהַרְבֵּה אֵינָם יוֹדְעִים מִזֶּה, מִי חִבֵּר הַשִּׁיר הַזֶּה, וְחוֹשְׁבִים שֶׁהוּא שִׁיר עַתִּיק מִיָּמִים הַקּוֹדְמִים, וְאֵינָם יוֹדְעִים שֶׁמָּרָן הַ"בֶּן אִישׁ חַי" חִבֵּר אוֹתוֹ בְּעָמְדוֹ לְיַד צִיּוֹן הָרַשְׁבִּ"י בְּאוֹתוֹ ל"ג בָּעֹמֶר שֶׁבִּקֵּר בָּאָרֶץ, וְזָכָה וְזָכָה בּוֹ אֶת הָרַבִּים, זְכוּתוֹ יָגֵן עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל, אָמֵן.

הַמְאַחֵל לְךָ בְּרָכָה וְהַצְלָחָה בְּכָל מַעֲשֵׂה יָדֶיךָ.

כשאך נכנס לחדר, התרומם ה'פני מנחם' וקם מכסאו לכבודו של מוהרא"ש: "איר שרייבט די חוברות? איר שרייבט עס?".. .- "אתם כותבים את החוברות האלו? אתם כותבים אותם?"...

הוא תר רק אחרי מקום עמדו של ר' שמואל דוד, ומיד לאחר מכן המשיך בזריזות בדרכו...

ה"מפיץ הגדול" ר' שמואל דוד יונגרייז מגלה "לקוח" לא שגרתי בהפצה האדירה בימי שישי, האדמו"ר בעל ה"פני מנחם" מגור זי"ע, שאז כיהן כראש ישיבת "שפת אמת"

שמש עמדה במרכז הרקיע, מלטפת את ראשי אלפי האנשים המנסים לפלס דרכם, שוק מחנה יהודה של ערב שבת קודש, ריח תבלינים חריף עולה מדוכן בזווית זו, מתערבל בריח דוכן סמוך המוכר דגים טריים בהמוניהם לישראל קדושים המענגים את השבת בלב רחב.

מימין נראים סוחרים סמוקי לחיים, המצטרדים בנסיונות אחרונים לכלות את תכולת חנותם טרם תתקרב שקיעת החמה, ומשמאל קונים שטופי זעה מנסים להעמיס עוד מאכלי ערבות לכבוד שבת המלכה.

בתוך כל ההמולה, ניצב לו הרב החסיד ר' שמואל דוד יונגרייז זצ"ל, מי שכונה לימים בקרב אנ"ש "המפיץ הגדול". במשך כל השבוע לא הפסיקו ידיו להציע לכל עובר ושב לאורכה של ארץ ישראל ספרי רבינו הקדוש. ומדי יום שישי, כאן הוא המקום החביב עליו להפצה, בשוק שזרם האנשים בו בלתי פוסק בשעות אלו לקראת שבת, הוא המקום בו ימצא כמה שיותר נשמות ישראל, שיוכלו לקבל הזדמנות להכיר את עצותיו הנפלאות

ר' שמואל דוד, שהיה נוהג לספר למוהרא"ש סיפורים ממלאכת ההפצה שלו, סיפר גם זאת למוהרא"ש באחת ההזדמנויות

"המפיץ הגדול" - הרה"ח ר' שמואל דוד יונגרייז זצ"ל

במבט עמוק יותר הבין ר' שמואל דוד כי הקונה הקבוע את דברי התורה היוצאים מהיכל הקודש, הוא לא אחר מאשר הגאון הקדוש רבי פנחס מנחם אלתר זי"ע, שאז עמד בגאונותו האדירה בראשות ישיבת "שפת אמת"

שוק מחנה יהודה

של רבינו הקדוש זי"ע.

מתיקות נגינתו מאפילה על צווחות החנוונים, בלבושו החסידי ניצב הוא על משמרתו וקורא בזמר:

מי רוצה לקבל מתנה שיתן צדקה!

ואכן, סיפורים רבים כבר נשמעו על פועלו של ר' שמואל דוד בשווקים וברחובות, נשמות ישראל, הקרובים והרחוקים, קיבלו הרהורי תשובה וגעגועים לכור מחצבתם בזכותו של אותו חסיד.

איש אחד, מכל המבחר הססגוני שבחנו את "סחורתו" של ר' שמואל דוד, היה שונה.

דמותו האצילית מפציעה כמעט בשעה קבועה בכל יום שישי, בהליכה מהירה, כמעט בריצה, הוא ניגש ישר לר' שמואל דוד וספריו, ומבקש לקנות עוד חוברת מאורו של רבינו ז"ל שנכתבה על ידי מוהרא"ש.

לפעמים היה מבקש: "תביא את של פרשת השבוע", הוא מבקש כבקי ורגיל, ור' שמואל דוד יודע למה הכוונה, הוא מוציא לו את קונטרס "תוך הנחל" שאך יצא לאור על הפרשה, והקונה משלשל לידיו סכום נכבד במיוחד במטבע הלירה של אותם ימים.

כבר במבט ראשון ידע ר' שמואל דוד, כי חזותו הצדקנית של האיש אינה מתאימה בכלל לרקע השוק הרעשני, ניכר עליו כי מוחו שקוע בהוויות גבוהות יותר מלתור אחר אבטיח אדום או חתיכת חלבה במשקל ב"מחניודא", הוא תר רק אחרי מקום עמדו של ר' שמואל דוד ומיד לאחר מכן המשיך בזריזות בדרכו.

ובמבט עמוק יותר בפנים היוקדות, או שמא בבירור אצל הסובבים, הבין ר' שמואל דוד כי הקונה הקבוע את דברי התורה היוצאים מהיכל הקודש, הוא לא אחר מאשר הגאון הקדוש רבי פנחס מנחם אלתר זי"ע, שאז עמד בגאונותו האדירה בראשות ישיבת שפת אמת, ולאחר מכן עלה על כס אדמו"רות חסידות גור המעטירה. מקום מגוריו היה בבנין הישיבה שהיתה סמוכה לשוק.

חשבתי שלקח מנימוס...

ר' שמואל דוד, שהיה נוהג לספר למוהרא"ש סיפורים ממלאכת ההפצה שלו, סיפר גם זאת למוהרא"ש באחת ההזדמנויות.

מוהרא"ש התפלא, מה לגאון גדול כזה עם

החוברות, שאמנם היו "סולת נקיה מדברי רבינו ומוהרנ"ת", אך נכתבו לכתחילה בלשון עממית ופשוטה, שכל המון העם יוכלו להבין. ידועה היתה למדנותו בעיון גדול וגאונותו אדירת הממדים בכל מכמני התורה, מה לו ולקונטרסים?

"חשבתי שהוא מגזים, שפעם אחת עבר שם ה"פני מנחם", ומשהציע לו המפיץ לתת צדקה ולקבל ספר, הסכים בנימוס ולקח"... סיפר מוהרא"ש.

לאחר שנים, בנתיים נעשה רבי פנחס מנחם זצ"ל מראש ישיבה לאדמו"ר מגור, והנהיג את העדה הגדולה לאלוקים, תפילותיו בלהבת אש נפלאה ושיחותיו הארוכות, הזכירו לחסידים את זקניו הקדושים למעלה בקודש בשושלת הזהב לבית גור.

"אתם כותבים את החוברות?"

בנתיים, ביבנאל שבגליל, החלה בחסדי השם יתברך התייסדות עיר ברסלב, מוהרא"ש זי"ע הכניס את כל מעייניו בלבנות על תילה את העיר על שם רבינו ז"ל, בה עתידים להשתקע מאות משפחות חסידים ואנשי מעשה ההולכים לאור דרכו הנפלאה של רבינו הקדוש זי"ע. לצורך כך היתה נדרשת כמובן מערכת מוסדות מבוססת, שתעניק חינוך טהור לילדים הזכים של הקהילה הצעירה.

אחת מההשתדלויות של מוהרא"ש בעניין היה לפנות לאדמו"ר מגור דאז – ה'פני מנחם' זי"ע. בתיאום מראש עלה מוהרא"ש לעיה"ק ירושלים תובב"א, וביקש להפגש עמו.

בבית המדרש המרכזי של חסידי גור, בין תור ארוך של מאות חסידים שביקשו באותו יום לקבל עצה וברכה, הופיע מוהרא"ש. העינים הורמו לראות מה פשר הביקור הלא שגרתי, ולאחר שניות בודדות, כשיצא החסיד שהיה אז בתוך החדר, הדף הגבאי בכוח רב את התור הדחוק בידיו ופילס למוהרא"ש דרך לחדר קבלת הקהל.

כשאך נכנס לחדר, התרומם ה'פני מנחם' וקם מכסאו לכבודו של מוהרא"ש:

"איר שרייבט די חוברות? איר שרייבט עס?"...

"אתם כותבים את החוברות האלו? אתם כותבים אותם?"...

הרבי התעניין אצל מוהרא"ש על ספריו הקדושים, "ספרים יפים מאד"... כלשונו, וסיפר שהיה לוקח בדרך קבע מהמפיץ שעמד בדרכו לביתו, "סכום יפה הייתי נותן לו בכל פעם", והודה על דברי החיזוק ששאב מתוכם.

משך זמן של קרוב לרבע שעה, ישב מוהרא"ש עם ה'פני מנחם', מדברים ביניהם דברי חיזוק ושיחות מרבינו הקדוש ותלמידיו. כשהגבאים בחוץ הבהירו למלוויו של מוהרא"ש שהמתינו, כי זהו פרק זמן ארוך מאד בקבלת קהל טיפוסית בגור...

כך הבין מוהרא"ש כי ר' שמואל דוד אכן לא הגזים... ושלח לאחר מכן לאדמו"ר שליח מאנ"ש, שהניח על שולחנו הטהור חבילה עם כעשרים ספרים שזכה לחבר.

נחמה בספרים הקדושים

"אחר כך נתוודע לי מה דיבר אל אותו צדיק וגאון בקונטרסים האלו"... סיפר מוהרא"ש.

ל'פני מנחם' היה בן, הגה"ח ר' יהודה אריה לייב אלתר זצ"ל, כבר בצעירותו נודע כלמדן עצום ועילוי גדול, הוא היה חביב על גדולי ישראל – בראשם הגאון הסטייפלער זי"ע, שהתפעלו מגדלותו האדירה, גדולות ונצורות דיברו על עתידו, ועוד בימי אברכותו הצעירים נתמנה לרב שכונה בירושלים ולאחר מכן נתמנה לעמוד בראשות כולל גור.

אביו הגדול חיבבו ביותר, ושואב נחת רוח מרובה כשהיה משתעשע עמו בדברי תורה וחסידות.

עד ליום אחד, בו הילך ר' יהודה לייב במהירות כדרכו ברחובות ירושלים, לאחר טבילה במקווה זירז צעדיו אל הכולל, כשעיניו לא מביטים מחוץ לד' אמותיו ברחוב העיר הסואן.

אוטובוס שדהר במהירות פגע בו בצורה קשה, פניהם של אנשי ההצלה שמיהרו למקום קדרו מהמראה הקשה ומיהרו להטיסו לבית הרפואה.

שלוש שבועות שכב ר' יהודה לייב ופרפר בין חיים למוות, כשבהיכלי בתי המדרש מתפללים החסידים להחלמתו המהירה של בן הראש ישיבה – אחיין הרבי. אך נגזרה הגזירה, והוא הסתלק לבית עולמים בליל יום טוב ראשון של חג הסוכות.

צער גדול אפף את אביו, החסידים מספרים שאף לאחר שתמה שנת האבל, נשאר לתמיד אבלו בליבו, הוא מיאן להתנחם על בנו מחמד ליבו, הגאון הנפלא, ששרשרת חייו הפורחת נגדעה באיבה.

בתקופה לאחר מכן נעשה ה'פני מנחם' זי"ע הקונה הקבוע של הקונטרסים שמכר ר' שמואל דוד.

"אז הבנתי" התבטא מוהרא"ש, "שהחוברות האלו יכולים לקרב ולחזק את כולם מאנשים הרחוקים מהקדושה מאד, עד צדיקים גדולים כאלו, למדנים כאלו". •

הגה"ח ר' יהודה לייב אלתר זצ"ל, בנו של ה'פני מנחם'

צער גדול אפף את אביו, החסידים מספרים שאף לאחר שתמה שנת האבל, נשאר לתמיד אבלו בליבו, הוא מיאן להתנחם על בנו מחמד ליבו, הגאון הנפלא, ששרשרת חייו הפורחת נגדעה באיבה. בתקופה לאחר מכן נעשה ה'פני מנחם' זי"ע הקונה הקבוע של הקונטרסים שמכר ר' שמואל דוד.

בטח לא ידעת...

17 רה ויש לך ביקורת על מישהו, משהו בבית לא מוצא חן בעיניך, מה עושים? "אגיד לאשתי / לבעלי תוכחה וביקורת בפה מלא!"... לא ייצא מזה שום דבר טוב! רבינו אומר (ליקוטי מוהר"ן חלק ב', סימן ח') שאם מוכיחים בדרך הלא נכונה, לא רק שלא מתקנים – גם מוסיפים ריח רע, גורמים שהמצב יהיה יותר גרוע, חס ושלום.

צריך לדעת שזו חכמה עצומה לדעת איך לתת ביקורת, רבינו אומר שם, שהן אמת שתוכחה הוא דבר גדול ומצווה גדולה, כמו שכתוב "הוכח תוכיח את עמיתך", אבל רבי עקיבא אמר: "תמה אני אם יש בדור הזה מי שראוי להוכיח".

לומר ביקורת, הן אם לתקן מישהו אחר במשהו שקשור בינו לבינך, והן בינו להקדוש ברוך הוא, זוהי תוכחה, רבינו אומר שצריך לזה חכמה! התנא רבי עקיבא, שראה זאת בעיניו, איך שכל תלמידיו הסתלקו בזמן הזה של ספירת העומר, כי לא נהגו כבוד זה בזה, הוא זה שתמה אם יש מישהו בדור שראוי להוכיח.

החכמה שצריך היא איך לומר את הביקורת בדרך של "תוכחת מגולה ואהבה מוסתרת", שמרגישים בתוך התוכחה את האהבה, האדם השני מרגיש איך שרוצים את תכליתו, רוצים שישתפר, לא לדקור אותו ולמצוא בו חסרונות, חס ושלום. הפעולה הנכונה תעשה כשיודעים איך להוכיח: "אשתי היקרה, נדמה לי שלא ככה צריכים... אולי לא ידעת, אבל זה לא כך"...

●

גם בחינוך – מוהרא"ש היה חוזר על משפט זה רבות כשדיבר אל מחנכים והורים: "בצעקות מריבות והכאות, לא פועלים ולא מועילים שום דבר!", בפרט בזמנינו, ספק גדול אם פעם זה

רואים היום בעולם את כל הנשירה הכואבת, שבנים ובנות יוצאים מהמסלול הנכון, השם ישמרנו שהקדוש ברוך הוא ירחם עליהם, מאיפה זה בא? כי לא מתייחסים אליהם באהבה, נותנים את התוכחה בדרך הלא נכונה, בצעקות ועונשים, ומה הילד חושב: "זה יהדות? צעקות ומריבות?, מה אני צריך את זה?!"...

כן פעל... היום בוודאי שלא.

רואים היום בעולם את כל הנשירה הכואבת, שבנים ובנות יוצאים מהמסלול הנכון, השם ישמרנו שהקדוש ברוך הוא ירחם עליהם, מאיפה זה בא? כי לא מתייחסים אליהם באהבה, נותנים את התוכחה בדרך הלא נכונה, בצעקות ועונשים, ומה הילד חושב: "זה יהדות? צעקות ומריבות?, מה אני צריך את זה?!"...

הילד עשה משהו לא נכון? – "מתוק, בוודאי לא ידעת... (אפילו שכן ידע) עשית בשוגג ולא הבנת, לא מתאים לך, אתה כזה צדיק", ורק לאחר מכן מוכיחים, והכל בדרך של אהבה כאמור.

אם מדברים בבית בדרך של בניה והרמה, בלי מקום להשפלות חס ושלום, היה בוודאי בית אחר לגמרי, בית של גן עדן, שכל אחד מכבד מוקיר ומוותר לשני.

●

גם אם היה מקרה מצער לא כל כך בטעות... אם תגיב קשה בלי אהבה כנ"ל, "אני יראה לאשתי..."., לאן תגיע?! המצב רק יהיה יותר גרוע, ואז צריכים הרבה רחמי שמים לתקן.

תזהר, תעצור את עצמך, ותחשוב פעמיים: "איך אני רוצה לומר את הביקורת?, מה אני באמת רוצה לפעול בבית? גן עדן או אש מחלוקת?", הרבה פעמים עדיפה השתיקה, לא שתיקה בשביל לצער את השני, יש לפעמים ששתיקה יותר גרועה מדיבורים, אבל שתיקה כזו שאתה חושב "אני מפחד שאם אגיד מילה, אוכל להרוס את המצב", במצב כזה תשתוק!, תתן למצב להתרפאות מעצמו, ואחר כך כבר תבין מה לעשות. ●

(מתוך שיעור פר' במדבר תש"פ)

חדש!

מנוי עד הבית

- המגזין הנפלא
- המלא בתוכן עשיר,
- מרתק ומחזק,
- להחיות את כל המשפחה
- באור רבינו הקדוש

עיר ברסלב

להצטרפות לתכנית המנויים:

053.483.3424

מדברים מרבינו

מורי ורבי לענייני ביטול...

הרבה זמן ניסיתי להבין את משמעות דברי רבינו בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' קכ"ג, שם אומר רבינו שעיקר ההתקשרות לצדיק זה להתבטל אליו ולסלק את הדעת, כאילו אין לו שום שכל, ולקבל את דברי הצדיק.

ומסביר שם, שאם אדם לא מחליט להתבטל לצדיק ולקבל את דבריו בתמימות, אז הוא יכול לראות מופתים גלויים במו עיניו וזה לא ידבר אליו... אפילו אם יראה בחוש שזו האמת עדיין זה לא ישפיע עליו כי הוא לא החליט לקבל!

ומרחיב שם רבינו שלבני ישראלי ביציאת מצרים היו מלא חכמות וחקירות גדולות, ולולי שהיו משליכים מעצמם את החכמות והשטויות שלהם, לא היו יכולים לקבל את התורה למרות כל האותות והמופתים הנוראים שמשה רבינו עשה להם כדוגמת עשרת המכות, יציאת מצרים, וקריעת ים סוף, כי כשאין ביטול לא יעזור כלום.

לא הצלחתי להבין איך זה ייתכן – שאדם יראה את הים נקרא מול עיניו ועדיין לא יאמין בצדיק? הרי הוכח לך מעל כל ספק אמיתות צדיקותו, מה יש לערער בכלל.

עד שקיבלתי שיעור משמים.

אני משתדל מדי פעם להגיע לשיעור השבועי בימי רביעי כדי להתחזק ולהתמלא בכוחות מחודשים.

שבוע אחד, אני שם לב בשיעור ש 'פנים חדשות באו לכאן', אברך לא מוכר, בעל חזות ליטאית, יושב בשיעור ופניו שלהבים וכל כולו מרותק לכל הגה שיוצא מפי מו"ר.

לאחר השיעור ניגשתי אליו ואמרתי לו – "שלום עליכם! מנין רבי יהודי?", "מבני ברק", הוא עונה לי.

"מבני ברק, יפה. ויש לך איך לחזור?" (הרי כשהשיעור מסתיים כבר אין תחבורה ציבורית, ודאי לא למרכז)

"באמת לא יודע..." ענה, הצעתי לו: 'אני חוזר כעת לבני ברק, בא תצטרף אלי', כמובן שהוא

מעל 4 שנים שאני כל שבוע ביום רביעי יוצא מביתי בשעת לילה ושומע את השיעור בטלפון, והשבוע החלטתי שאני חייב פעם אחת להשתתף בפועל, עליתי על אוטובוס ונסעתי בלי לדעת איך אני חוזר, והנה משמים שלחו לי אותך...' ולא ידע שמשמים שלחו אותו אלי...

שמח מאוד.

בדרך לא עצרתי את סקרנותי והתעניינתי אודותיו, איך הגיע לשיעור, מנין מכיר הוא את ברסלב והיכל הקודש... הרי לא בכל שיעור באזור הגליל מגיעים אנשים זרים מרחבי הארץ.

"אספר לך" הוא פותח, "לפני כמה שנים נסענו כל המשפחה לשבת ליבנאל, בלי קשר למוהרא"ש ולברסלב, לא ידענו על קיומו, נסענו לנופש. במהלך השבת התוועדנו לקהילה הקדושה המתגוררת ביישוב, ולצדיק הגדול שנמצא שם.

"באותה שבת, מוהרא"ש היה ביבנאל, ובעת סעודה שלישית הצצתי בסקרנות לכמה דקות בודדות.

מוהרא"ש דיבר אז על חשיבות הענין של אמירת שניים מקרא ואחד תרגום, ובעצה הגדולה הידועה – לומר כל יום קצת, ביום ראשון עד שני, וביום שני עד שלישי וכן הלאה. ומוהרא"ש הסביר שאם אדם משאיר הכל ליום שישי, בנקל הוא יכול להגיע למצב שלא אמר כלל, לכן העצה היעוצה זה לומר כל יום את של אותו יום.

הקשבתי, וחשבתי לעצמי הרי אני יודע שאני לא אומר שניים מקרא...

ואכן, מאותו יום – במשך עשר שנים, לא עבר יום אחד שלא העברתי הסדרה שניים מקרא ואחד תרגום!, עשר שנים סיימתי את התורה".

הוא לא 'הכיר' את מוהרא"ש, לא שימש אותו, לא התייעץ איתו, עד אותו רגע שהיה שם הוא אפילו לא ידע שיש מוהרא"ש בעולם...

אבל, באותו רגע שהוא הבין שיש צדק במה שאוזניו שומעות, הוא ביטל את עצמו לחלוטין וקיבל את הדברים כפשוטם!

היו אנשים ישבו אצל מוהרא"ש, שמעו ממנו עשרות דרשות, והם יכולים לספר שהם היו הכי הכי מקורבים אליו.. אבל האמת היא לשאול: האם ביצעו את הדברים?

השיחה עם האברך עוררה אותי מאד מאד.

אני יכול להעיד על עצמי ששמעתי הרבה פעמים את מוהרא"ש ואת מו"ר בשלל נושאים, לדוגמא – שניים מקרא ואחד תרגום,– ועדיין הייתי צריך להתעורר בדבר.

ולמה? כי הייתי 'חכם'. לא התבטלתי לחלוטין.. לא נהייתי 'מקבל', לא השלכתי את השכל. ידעתי יותר טוב.

אותו אברך יקר לא ידע כשסיפר לי זאת, איזה בום הוא נתן לי..

הוא לימד אותי שיעור בדברי רבינו!

הבנתי היטב איך יתכן אדם שרואה משהו מול עיניו בחוש, אבל עדיין אינו מקבל..

הרי זה אני!

ממשיך אותו אברך לספר – 'לא ראיתי שוב את מוהרא"ש, לא 'התקרבתי' איך שאומרים... אבל את העניין הזה של שניים מקרא ואחד תרגום בכל יום קיבלתי ממוהרא"ש.

לאחר פטירת מוהרא"ש מהעולם, הוא התפרסם יותר, ואז התחלתי לשמוע קצת יותר, וקצת יותר לקרוא מספריו, וככה יותר ויותר התקרבתי.'

'אני יכול לספר לך' – הוא ממשיך, 'שכבר מעל 4 שנים שאני כל שבוע ביום רביעי יוצא מביתי בשעת לילה ושומע את השיעור בטלפון, והשבוע החלטתי שאני חייב פעם אחת להשתתף בפועל, עליתי על אוטובוס ונסעתי בלי לדעת איך אני חוזר, והנה משמים שלחו לי אותך...'

ולא ידע שמשמים שלחו אותו אלי...

כשהגענו ליעד נענה ואמר – 'רגע, עולה לך דלק הרי! כמה אני צריך לשלם לך?'

עניתי לו – 'שילמת לי כבר... אתה לימדת אותי את השיעור החשוב בחיים. איך להיות מקבל! איך להתבטל באמת! אתה הרי 'הרב שלי לענין ביטול וקבלה!...'

הוא ירד לביתו, ואני נשארתי עם הלימוד החשוב בחיים – מה זה נקרא להתבטל לצדיק ומה זה נקרא לקבל ממנו בתמימות. זה מה שרבינו אומר –

הָעִקָּר וְהַיְסוֹד שֶׁהַכֹּל תָּלוּי בּוֹ לְקַשֵּׁר עַצְמוֹ לְהַצַּדִּיק שֶׁבַּדּוֹר וּלְקַבֵּל דְּבָרָיו עַל כָּל אֲשֶׁר יאמַר כִּי הוּא זֶה, דָּבָר קָטן וְדָבָר גָּדוֹל...

... וּלְהַשְׁלִיךְ מֵאִתּוֹ כָּל הַחָכְמוֹת, וּלְסַלֵּק דַּעְתּוֹ כְּאִלּוּ אֵין לוֹ שׁוּם שֵׂכֶל בִּלְעֲדֵי אֲשֶׁר יְקַבֵּל מֵהַצַּדִּיק וְהָרַב שֶׁבַּדּוֹר

רשע מפורסם לכל, עדיין ובכל זאת - הוא מחויב במצוות עשה והוא לא יכול לומר לעצמו, אני מילא רשע אז אם כבר... אז כבר... לא! אין קשר בין הדברים! הקדוש ברוך הוא מצפה ומחכה למצוות שלו

וְכָל זְמַן שֶׁנִּשְׁאָר אֶצְלוֹ שׁוּם שֵׂכֶל עַצְמִי, אֵינוֹ בִּשְׁלֵמוּת וְאֵינוֹ מְקֻשָּׁר לְהַצַּדִּיק..

שמח לשתף ולזכות את הרבים,

אלי, בני ברק.

הקב"ה עדיין צריך אותך

למדור 'מדברים מרבינו' שלום.

ברוך השם לאחרונה יש לי חברותא בספר 'משנה ברורה' בשעות הערב.

השבוע למדנו הלכות ברכות כהנים סימן קכ"ח ומצאתי שם משהו יפה שרציתי לשתף אותו עם הציבור.

בסעיף ל"ט כותב מרן השולחן ערוך כך: אף על פי שאינו מדקדק במצות וכל העם מרננים אחריו נושא את כפיו (שאין שאר עבירות מונעים נשיאות כפים)– פירוש, כהן אע"פ שאינו שומר תורה ומצוות יכול לעלות לדוכן לברכת כהנים.

אומר המשנה ברורה בזה הלשון:

שאינו מדקדק במצות – היינו אפילו מצוות חמורות כעריות וכדומה.

מרננים אחריו – אפי' רינון של אמת שהוא מפורסם לכל ברשעתו.

מונעין – היינו אפילו לא עשה תשובה על חטאיו. והטעם – כתב הרמב"ם לפי שזו מצוות עשה על כל כהן וכהן שראוי לנשיאת כפים ואין אומרים לאדם רשע הוסף רשע והמנע מן המצות.

רואים מכאן משהו נורא, אדם שהוא חוטא ופושע שעבר אפילו על עבירות חמורות כעריות וכו, ואפילו אם זה בפרהסיא והוא רשע מפורסם לכל, עדיין ובכל זאת – הוא מחויב במצוות עשה והוא לא יכול לומר לעצמו, אני מילא רשע אז אם כבר אז כבר... לא! אין קשר בין הדברים! הקדוש ברוך הוא מצפה ומחכה למצוות שלו.

אני ראיתי בזה חיזוק גדול מאוד, ואודה לפרסום לזכות הרבים.

בברכה,

ב.ש. אזור ירושלים

פֶּרֶק ח׳

הַסֵּפֶר שֶׁנִּכְתַּב בִּילְדוּתוֹ

מֵאֲחוֹרֵי הַגְּמָרָא הַגְּדוֹלָה הוֹשִׁיט רַבֵּנוּ אֶת יָדוֹ אֶל הַנּוֹצָה הַמְּחֻדֶּדֶת, וְאַחֲרֵי טְבִילָה בְּצַנְצֶנֶת הַדְּיוֹ הַשָּׁחוֹר, הֵחֵל לְמַלֵּא בְּכְתַב יָדוֹ אֶת גְּלְיוֹנוֹת הַנְּיָר שֶׁכְּבָר הָיוּ מְלֵאִים בְּשׁוּרוֹת רַבּוֹת.

הוּא לֹא כָּתַב שִׁרְבּוּטִים סְתָמִיִּים שֶׁל יְלָדִים...

לְאַחַר הַבְּכִיָּה הָרַבָּה עַל כָּל לְמוּד בַּתּוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה, כְּמוֹ שֶׁסִּפֵּר בַּפֶּרֶק הַקּוֹדֵם, נִפְתְּחוּ לְפָנָיו דַּלְתוֹת חָכְמַת הַתּוֹרָה בְּאוֹר גָּדוֹל, מֵאָז לֹא הִפְסִיק לְהַתְמִיד בַּגְּמָרָא, בְּסִפְרֵי הֲלָכָה, בַּזֹּהַר הַקָּדוֹשׁ וּבַמִּדְרָשִׁים. וְהִנֵּה, תּוֹךְ כְּדֵי לְמוּד, רָאָה רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ מַאֲמָרִים נִפְלָאִים מִדִּבְרֵי חֲכָמֵינוּ הַמְּעוֹרְרִים אֶת הַלּוֹמֵד לְתַקֵּן אֶת הַמִּדּוֹת, לִהְיוֹת יְהוּדִי כָּשֵׁר, וְהִתְחִיל לִרְשֹׁם אוֹתָם לְעַצְמוֹ, בְּכְדֵי שֶׁיִּהְיוּ לְנֶגֶד עֵינָיו תָּמִיד מַאֲמָרִים קְדוֹשִׁים אֵלּוּ, שֶׁיּוּכַל לְהִתְפַּלֵּל עֲלֵיהֶם לְתַקֵּן אֶת דַּרְכּוֹ וְלִהְיוֹת צַדִּיק גָּדוֹל.

כְּתָבִים הָאֵלּוּ, שֶׁנִּכְתְּבוּ אָז בִּשְׁנוֹת יַלְדוּתוֹ עוֹד לִפְנֵי הַבַּר מִצְוָה, נִשְׁאֲרוּ קַיָּמִים עַד יָמֵינוּ, וְצַדִּיקִים גְּדוֹלִים הִתְעַמְּקוּ בִּכְתָבִים מְאִירִים אֵלּוּ, זֶהוּ הַחֵלֶק הָרִאשׁוֹן שֶׁל הַסֵּפֶר הַקָּדוֹשׁ "סֵפֶר הַמִּדּוֹת".

רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ הָיָה רָגִיל לוֹמַר עַל סֵפֶר זֶה: "הַסֵּפֶר הַזֶּה עָשָׂה אוֹתִי לִיהוּדִי!"... עַל יְדֵי הַדְּבָרִים שֶׁנֶּאֱמָרִים שָׁם עַל כָּל מִדָּה וּמִדָּה - זָכָה לְהִתְגַּבֵּר לְשַׁבֵּר אֶת כָּל הַמִּדּוֹת הָרָעוֹת עַד שֶׁזָּכָה לִהְיוֹת כָּזֶה צַדִּיק גָּדוֹל.

הַבַּר מִצְוָה

שַׁבָּת קֹדֶשׁ רֹאשׁ חֹדֶשׁ נִיסָן תקמ"ה, בָּעֲיָרָה מֶעזִיבּוּז'.

בְּיוֹם גָּדוֹל זֶה נִכְנַס רַבֵּנוּ לְגִיל שְׁלוֹשׁ עֶשְׂרֵה, בּוֹ יִזְכֶּה לְקַבֵּל עַל עַצְמוֹ אֶת אוֹר הַמִּצְוֹות הַקְּדוֹשׁוֹת.

דּוֹדוֹ שֶׁל רַבֵּנוּ - הָרַב הַקָּדוֹשׁ רַבִּי מֹשֶׁה חַיִּים אֶפְרַיִם זי"ע, בַּעַל ה"דֶּגֶל מַחֲנֶה אֶפְרַיִם", הִגִּיעַ מִסַּדִּילְקוֹב הַסְּמוּכָה לִשְׁבוּת בְּמֶעזִיבּוּז'.

בְּיוֹם הַשַּׁבָּת קֹדֶשׁ קָרָא הַצַּדִּיק לְאַחְיָנוֹ - רַבֵּנוּ, לָתֵת לוֹ בְּרָכָה מְיֻחֶדֶת לַיּוֹם הַגָּדוֹל, וּלְאַחַר מִכֵּן דִּבֵּר אִתּוֹ מְעַט דִּבְרֵי חִזּוּק וּמוּסָר מִדִּבְרֵי זִקְנוֹ הַקָּדוֹשׁ ה"בַּעַל שֵׁם טוֹב", רַבֵּנוּ בָּלַע בַּצָּמָא אֶת הַדִּבּוּרִים הַקְּדוֹשִׁים, וְכָל יְמֵי חַיָּיו הָיוּ הַדִּבּוּרִים הָאֵלּוּ יְקָרִים בְּעֵינָיו כְּמוֹ אוֹצָר רַב.

הַשִּׁדּוּךְ

לֹא עָבְרוּ יָמִים רַבִּים וְשׁוּב לָבְשָׁה מָעְזִיבּוּז' חַג.

בְּכַפַּר אוֹסְיַאטִין גָּר יְהוּדִי צַדִּיק וְיָרֵא שָׁמַיִם וּשְׁמוֹ רַבִּי אֶפְרַיִם, שֶׁבֶּעָבָר גָּר בָּעִיר זַאסְלַאב, הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עָזַר לוֹ וְנַעֲשָׂה עָשִׁיר גָּדוֹל, הוּא קָנָה כְּפָרִים שְׁלֵמִים בְּאֵזוֹר הָעֲיָרָה מֶדְבֶּדִיבְקָה, בֵּינֵיהֶם הַכְּפָר אוֹסְיַאטִין - שֶׁאֵלָיו עָבַר לְהִתְגּוֹרֵר, בְּטוּב לִבּוֹ הוּא פִּזֵּר מֵהוֹנוֹ סְכוּמִים גְּדוֹלִים לְצְדָקָה, וְצַדִּיקֵי הַדּוֹר הָיוּ רְגִילִים לְהִתְאָרֵחַ בְּבֵיתוֹ הַמְּפֹאָר, הוּא הָיָה אִישׁ נִכְבָּד וּמְיֻחָס מְאֹד.

דָּבָר נוֹסָף הִתְבָּרֵךְ בּוֹ רַבִּי אֶפְרַיִם - בַּת צַדִּקַת וִירֵאַת שָׁמַיִם - סָאשְׁיֶא, אוֹתָהּ זָכָה כָּעֵת לְשַׁדֵּךְ לְנַעַר בַּר הַמִּצְוָה - רַבִּנוּ, שֶׁכְּבָר אָז הָיָה צַדִּיק גָּדוֹל מְאֹד.

יוֹם הַחֻפָּה

הַיּוֹם הַגָּדוֹל הִגִּיעַ, הָעֲיָרָה מֶדְבֶּדִיבְקָה זָכְתָה וְשִׂמְחַת הַנִּשּׂוּאִין נֶעֶרְכָה בְּתוֹכָהּ, הוֹרָיו הַקְּדוֹשִׁים הִגִּיעוּ לִקְרַאת הַשִּׂמְחָה הַגְּדוֹלָה, לְלַוּוֹת אֶת בְּנָם הַצַּדִּיק לְחֻפָּתוֹ.

בַּנּוֹף הַיָּרֹק וְהַיָּפֶה שֶׁל הָעֲיָרָה, מִתַּחַת לְכִפַּת הַשָּׁמַיִם הַתְּכֵלִים, כְּבָר עָמְדָה מוּכָנָה חֻפַּת הַקְּטִיפָה, כִּרְכָּרוֹת חָנוּ לִפְנֵי הַבָּתִּים הַכַּפְרִיִּים, לְאַחַר שֶׁנָּזְכוּ לְהָבִיא בְּתוֹכָם אֶת הַצַּדִּיקִים תַּלְמִידֵי הַבַּעַל שֵׁם טוֹב לַשִּׂמְחָה הַגְּדוֹלָה, עוֹד שָׁעוֹת אֲחָדוֹת יִתְקַיֵּם הַמַּעֲמָד הַנַּעֲלֶה - חֻפַּת נִינוֹ הַקָּדוֹשׁ שֶׁל הַבַּעַל שֵׁם טוֹב.

לְאַחַר שֶׁכִּסָּה אֶת פְּנֵי הַכַּלָּה כַּנָּהוּג, פָּנָה רַבִּנוּ לְכַמָּה מֵהָאַבְרֵכִים הַצְּעִירִים, הוּא דִּבֵּר עִם כָּל אֶחָד בִּיחִידוּת וְנָשָׂה בְּחָכְמָתוֹ הַגְּדוֹלָה לִרְאוֹת מַה מַּצָּבוֹ בַּעֲבוֹדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְהִנֵּה אַכְזָבָתוֹ רַבָּה לִרְאוֹת שֶׁהֵם לֹא חוֹשְׁבִים מֵהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וְיֵשׁ בֵּינֵיהֶם אַף בַּעֲלֵי עֲבֵרָה הַשֵּׁם יִשְׁמֹר.

בֵּינֵיהֶם הָיָה אַבְרֵךְ אֶחָד שׁוֹנֶה - ר' שִׁמְעוֹן.

גַּם אִתּוֹ דִּבֵּר רַבִּנוּ ז"ל בְּחָכְמָתוֹ, וְהִתְחִיל בִּדְבָרִים סְתָמִיִּים שֶׁל הֶבְלֵי הָעוֹלָם הַזֶּה, ר' שִׁמְעוֹן, שֶׁלִּבּוֹ בָּעֵר לִהְיוֹת אִישׁ כָּשֵׁר, הִשְׁתּוֹמֵם... וְכִי זֶה מַה שֶּׁיֵּשׁ לוֹ לְדַבֵּר, חָתָן בְּיוֹם חֻפָּתוֹ?!... הוּא שָׁתַק וְלֹא רָצָה לְהַמְשִׁיךְ אֶת הַשִּׂיחָה ה"בְּטֵלָה"...

רַבִּנוּ נֶעֱנָה: "אַתָּה לֹא בֶּן אָדָם?! לֹא מְעַנְיֵן אוֹתְךָ דְּבָרִים שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה?!"...

"אֲנִי אִישׁ תָּם", עָנָה הָאַבְרֵךְ, "אֲנִי רוֹצֶה רַק תְּמִימוּת"...

מִיָּד הֵבִין רַבִּנוּ שֶׁזֶּה הָאַבְרֵךְ אֲשֶׁר הוּא מְחַפֵּשׂ לְהִתְקַשֵּׁר עִמּוֹ יַחַד, לְהִתְחַזֵּק בַּעֲבוֹדַת הַשֵּׁם, וְאָמַר לוֹ: "נִרְאֶה שֶׁעוֹד נַכִּיר טוֹב אֶחָד אֶת הַשֵּׁנִי"... וְסִפֵּר לוֹ עַל הָאַבְרֵכִים הָאֲחֵרִים שֶׁבָּחַן, וְהִנֵּה הֵם רְחוֹקִים מְאֹד מֵהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ.

הָלְכוּ בְּיַחַד, רַבִּנוּ הַקָּדוֹשׁ וְר' שִׁמְעוֹן, לַשָּׂדוֹת שֶׁסְּבִיב הָעֲיָרָה וְדִבְּרוּ יַחַד בְּהִשְׁתּוֹקְקוּת גְּדוֹלָה לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ:

"אֵין שׁוּם תַּכְלִית בְּכָל הַתַּאֲוֹוֹת שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה, אֵין דָּבָר יוֹתֵר טוֹב מִלִּהְיוֹת דָּבוּק בְּהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ!"....

"בְּפָרָט הַיּוֹם שֶׁזֶּה יוֹם חֻפָּתִי, שֶׁבּוֹ מוֹחֲלִים לָחָתָן אֶת כָּל הָעֲוֹונוֹת, בְּוַדַּאי זוֹ הִזְדַּמְּנוּת לְהַתְחִיל מֵחָדָשׁ לִהְיוֹת אִישׁ כָּשֵׁר וְדָבוּק בְּהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ"...

ר' שִׁמְעוֹן בָּלַע בְּהִתְרַגְּשׁוּת כָּל מִלָּה, דִּבּוּרָיו שֶׁל הֶחָתָן הַקָּדוֹשׁ הִרְעִידוּ אֶת לִבּוֹ הַכָּשֵׁר, וְהוּא הֶחֱלִיט מֵאָז לְהִדָּבֵק בּוֹ.

לא רוֹצֶה קַסְקֵט!

בִּירוּשָׁלַיִם הָיָה בֵּית הַכְּנֶסֶת שֶׁנִּקְרָא עַל שֵׁם חֻרְבַּת רַבִּי יְהוּדָה הֶחָסִיד, וְהָיָה עַתִּיק מְאֹד, וְקַר וְחָשׁוּךְ בִּפְנִים מְאֹד.

פַּעַם אַחַת יָשַׁב שָׁם יְהוּדִי בַּפִּנָּה, וְלָמַד גְּמָרָא בְּהַתְמָדָה גְּדוֹלָה מְאֹד, וּלְצִדּוֹ נֵר דּוֹלֵק.

לְפֶתַע פִּתְאוֹם נִפְרְצָה הַדֶּלֶת, וְיֶלֶד רָץ עַד אֲרוֹן הַקֹּדֶשׁ, הֵזִיז אֶת הַפָּרֹכֶת וּפָתַח אֶת הָאָרוֹן וְהֵחֵל לִבְכּוֹת:

"רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, אֵינֶנִּי רוֹצֶה לִהְיוֹת יָתוֹם, רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם אֵינֶנִּי רוֹצֶה לְהִכָּנֵס לְבֵית יְתוֹמִים, רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, אֵינֶנִּי רוֹצֶה לִלְבֹּשׁ קַסְקֵט וְגַרְבַּיִם אֲדֻמִּים...", [כִּי כָּל הַיְתוֹמִים בְּבֵית הַיְתוֹמִים הָלְכוּ בִּתְלִבּשֶׁת אֶחִידָה], **"רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, תַּעֲשֶׂה שֶׁאִמָּא תִּהְיֶה בְּרִיאָה"...**

כְּשֶׁסִּיֵּם הַיֶּלֶד, סָגַר אֶת אֲרוֹן הַקֹּדֶשׁ, הֵזִיז חֲזָרָה אֶת הַפָּרֹכֶת וְיָצָא.

הַיְהוּדִי הַהוּא שֶׁיָּשַׁב מִן הַצַּד נִדְהָם וְנִבְהָל, סָגַר אֶת הַגְּמָרָא וְהֶחֱלִיט לַעֲקֹב אַחַר הַיֶּלֶד.

וְהִנֵּה הִגִּיעַ הַיֶּלֶד לְבֵיתוֹ, וּבָחַר הַבַּיִת מְהוּמָה גְּדוֹלָה, אֲנָשִׁים וְנָשִׁים בּוֹכִים וּמְבַכִּים. פִּתְאוֹם נִשְׁמַע קוֹל צְעָקָה שֶׁל שִׂמְחָה:

הִיא מְקִיאָה, הִיא מְקִיאָה!.

מָה הָיָה הַסִּפּוּר?

הָאִשָּׁה שֶׁחָלְתָה אָכְלָה דָּגִים, וְנִתְקְעָה לָהּ עֶצֶם בִּגְרוֹנָהּ, וְהִיא הֵחֵלָה לְהֻחָנֵק וּלְאַבֵּד אֶת הַנְּשִׁימָה, בַּיָּמִים הָהֵם לֹא הָיוּ אֶפְשָׁרוּיוֹת הָרְפוּאָה הַמִּתְקַדְּמוֹת שֶׁיֵּשׁ הַיּוֹם, וְנִסּוּ לִגְרֹם לָהּ לְהָקִיא אֶת הָעֶצֶם, הַדָּבָר לֹא עָלָה בְּיָדָם וְכִמְעַט שֶׁגָּוְעָה בְּחֻנָּק הַשֵּׁם יִשְׁמֹר...

בְּאוֹתָם רְגָעִים שֶׁהַיֶּלֶד הַקָּטָן עָמַד לְיַד אֲרוֹן הַקֹּדֶשׁ וּבָכָה, בְּאוֹתוֹ רֶגַע הֵחֵלָה הָאִשָּׁה לְהָקִיא אֶת הָעֶצֶם שֶׁבָּלְעָה, וְהִבְרִיאָה.

זֹאת סִפֵּר הַיְהוּדִי הַהוּא, שֶׁרָאָה בְּמוֹ עֵינָיו אֶת הַמַּעֲשֶׂה, רוֹאִים מִכָּךְ אֶת גֹּדֶל מַעֲלַת הַתְּפִלָּה שֶׁמִּתְפַּלְּלִים לְהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא עִם אֱמֶת, רַבֵּנוּ זַ"ל כָּל כָּךְ הִרְגִּיל אוֹתָנוּ לְהִתְפַּלֵּל, וְאָמַר (שִׂיחוֹת הָרַ"ן סִימָן לג), שֶׁהָעִקָּר זֶה אֱמוּנָה, וּמָה זֶה אֱמוּנָה? כְּמוֹ שֶׁהַנָּשִׁים וְהַיְלָדִים מִתְפַּלְּלִים, תְּפִלָּה בְּתְמִימוּת אֲמִתִּית!

(קונטרס תפילת הנשים - אוצר לנשים)

סִפּוּרֵי תְּפִלָּה

הָיִיתִי לַיְלָה אֶחָד בַּצִּיּוּן שֶׁל מוֹהֲרָא"שׁ זי"ע וּכְבָר הָיָה קְצָת מְאֻחָר, וְרָצִיתִי מִישֶׁהוּ שֶׁיִּקַּח אוֹתִי הַבַּיְתָה בָּרֶכֶב, הִתְפַּלַּלְתִּי לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וּבִקַּשְׁתִּי דֶּרֶךְ נוֹחָה הַבַּיְתָה, וְהִנֵּה הִגִּיעַ אֶחָד שֶׁגָּר מַמָּשׁ לְיָדֵינוּ וְחִכִּיתִי לוֹ שֶׁיְּסַיֵּם וְהוּא לָקַח אוֹתִי עַד הַבַּיִת!

ס. יְהוּדִית, עִיר הָרֶסְלֶפ

בְּיוֹם חֲמִישִׁי הָאַחֲרוֹן נָסַעְתִּי עִם אָבִי לְטִבֶּרְיָה, לַצִּיּוּן הַקָּדוֹשׁ שֶׁל הַתַּנָּא רַבִּי מֵאִיר בַּעַל הַנֵּס. וּלְאַחַר מְכֵּן הָלַכְנוּ לַכְּנֶסֶת לָדוּג, כְּשֶׁהִגַּעְנוּ לְשָׁם הָיוּ שָׁם הַרְבֵּה אֲנָשִׁים שֶׁנִּסּוּ לִתְפֹּס דָּג בַּחַכָּה, שָׁאַלְנוּ אוֹתָם אִם הַיּוֹם תָּפְסוּ מַשֶּׁהוּ, עָנוּ כֻּלָּם כְּאֶחָד שֶׁהַיּוֹם אַף אֶחָד לֹא תָּפַס כְּלוּם, אוֹתִי זֶה לֹא עִנְיֵן וְהִתְחַלְתִּי לְהִתְפַּלֵּל לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שֶׁנִּתְפֹּס דָּג, וְהִנֵּה כַּעֲבֹר דַּקּוֹת סְפוּרוֹת אָבִי תָּפַס דָּג גָּדוֹל, וְכָל הַדַּיָּגִים מִסָּבִיב הִתְפַּעֲלוּ מְאוֹד, תּוֹדָה לְהַשֵּׁם.

א. אֵל, יְהוּדִית, עִיר הָרֶסְלֶפ

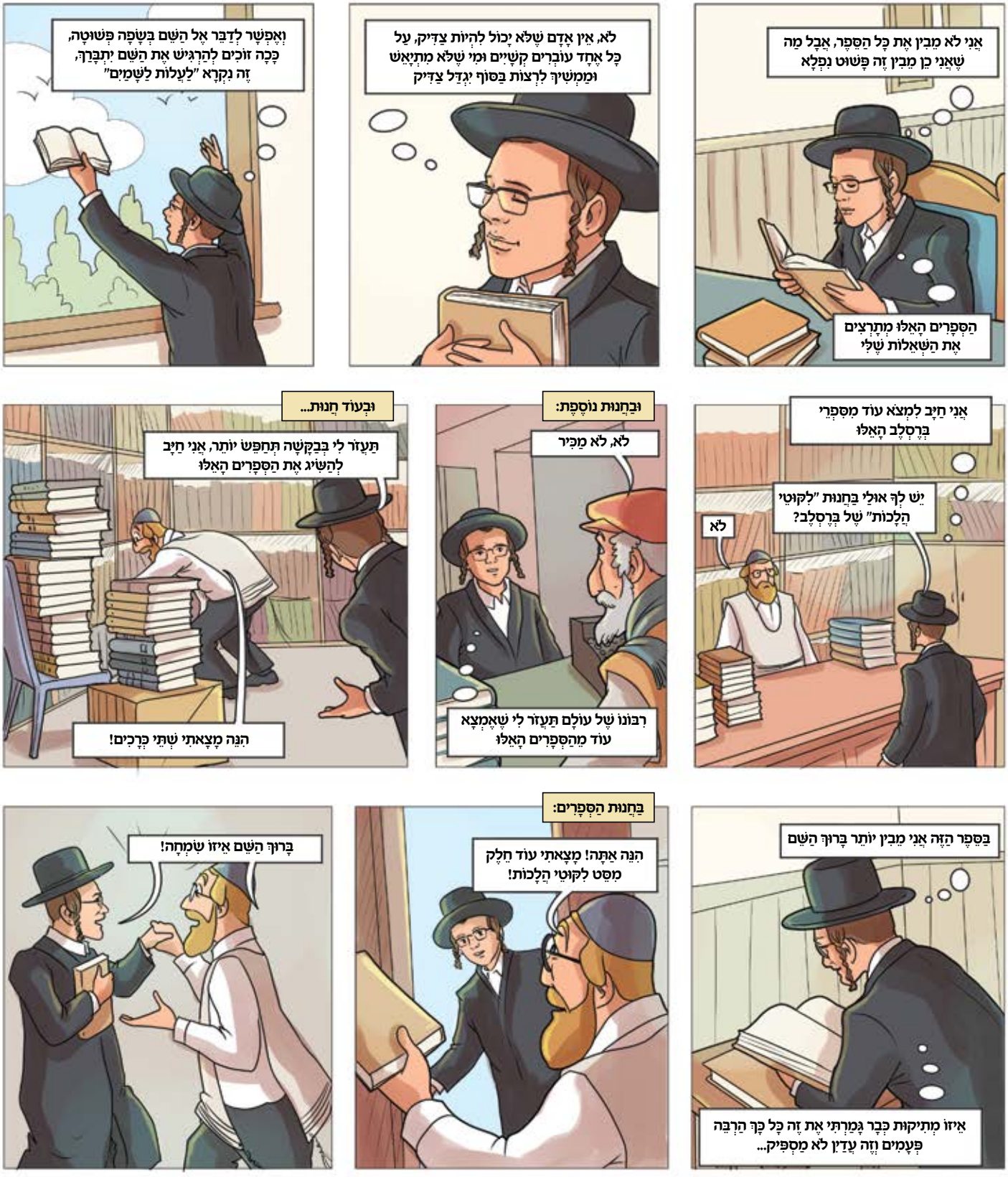
כְּבָר תְּקוּפָה אֲרֻכָּה שֶׁאֲנִי וְאָחִי הַקָּטָן מִתְפַּלְּלִים עַל אָחִי הַגָּדוֹל שֶׁיִּזְכֶּה לִהְיוֹת חָתָן, וְהִנֵּה בָּרוּךְ הַשֵּׁם לַמְרוֹת כָּל הַקְּשָׁיִים, עַכְשָׁו הוּא עוֹמֵד סָמוּךְ לַחֻתָּנָה שֶׁלּוֹ.

ל. יְהוּדִית, עִיר הָרֶסְלֶפ

הַשָּׁבוּעַ נֶאֱבַד לִי מִשְׁחָק אֶחָד, שֶׁאֲנִי מְאֹד אוֹהֵב לְשַׂחֵק עִמּוֹ, בְּיַחַד עִם אִמָּא שֶׁלִּי בִּקַּשְׁנוּ הַרְבֵּה מֵהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְהִנֵּה אִמָּא שֶׁלִּי בָּאָה וְאוֹמֶרֶת לִי שֶׁהִיא מָצְאָה אֶת זֶה בָּרוּךְ הַשֵּׁם!.

נַחְמָן יִשְׂרָאֵל בְּלָוִי, בֵּית שֶׁמֶשׁ

סִפּוּר הַהִתְקָרְבוּת 3

יֵשׁ פֹּה בָּחוּר שֶׁמְּחַפֵּשׂ סִפְרֵי בְּרֶסְלֶב, תּוּכַל לַעֲזֹר לוֹ?
בָּחוּר? מְחַפֵּשׂ סִפְרֵי בְּרֶסְלֶב? מְעַנְיֵן...

אֲנִי לֹא יוֹדֵעַ...
תִּרְאֶה, הַשִּׁגְחָה פְּרָטִית, הוּא בְּדִיּוּק עוֹבֵר כָּאן בַּחוּץ!

אֲנִי רוֹאֶה שֶׁאַתָּה כָּל כָּךְ שָׂמֵחַ, אִם אַתָּה רוֹצֶה יֵשׁ עוֹד חֲלָקִים שֶׁל לִקּוּטֵי הֲלָכוֹת
יֵשׁ אִיזֶה בְּרֶסְלֶבֶר אֶחָד שֶׁגָּר כָּאן הוּא יוּכַל לַעֲזֹר לְךָ לִמְצֹא
בֶּאֱמֶת? אֵיפֹה הוּא גָּר?

אָה, זֶה הַכֶּרֶךְ הָאַחֲרוֹן מִלִּקּוּטֵי הֲלָכוֹת שֶׁעֲדַיִן חָסֵר לִי!
מַדּוּעַ אַתָּה מַפְסִיק? מָתַי תִּסַּיֵּם לִבְנוֹת?
אַבָּא אַל תִּדְאַג אֲנִי אֲסַיֵּם אֶת הַסֻּכָּה

עֶרֶב חַג הַסֻּכּוֹת
לְשֵׁם מִצְוַת סֻכָּה!
אֶלְיעֶזֶר שְׁלֹמֹה, הִגִּיעַ דֹּאַר מֵאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בִּשְׁבִילְךָ

אִיךְ הוּא בָּקִי כָּל כָּךְ בְּלִקּוּטֵי הֲלָכוֹת, הַלְוַאי שֶׁגַּם הָיִיתִי...
בֹּא לְבֵיתִי יֵשׁ לִי עוֹד שְׁתֵּי כְּרָכִים מֵהַסֵּט לִמְכֹּר לְךָ
תּוֹדָה רַבָּה לְךָ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ!

אַחֲרֵי יוֹמַיִם
אֵלּוּ דְּבוּרִים מְאִירִים...
בָּרוּךְ הַשֵּׁם סִיַּמְתִּי אֶת כָּל הַסֵּפֶר, אָרוּץ לִגְמֹר אֶת בְּנְיַת הַסֻּכָּה

רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, סְפָרִים כֹּה נִפְלָאִים, לָמָּה כִּמְעַט אִי אֶפְשָׁר לְהַשִּׂיגָם?!

אֲנִי נוֹדֵר לְךָ רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם! אַחֲרֵי שֶׁאֶתְחַתֵּן, אֶקַּח אֶת עַצְמִי לְמִשִּׂימָה הַקְּדוֹשָׁה
לְהָאִיר אֶת הָעוֹלָם כְּלוֹ עִם הַסְּפָרִים הַקְּדוֹשִׁים הָאֵלּוּ, לֹא אָנוּחַ וְלֹא אֶשְׁקֹט עַד שֶׁכָּל יְהוּדִי יִזְכֶּה לָדַעַת מֵהַסְּפָרִים הַנִּפְלָאִים הָאֵלּוּ

שיחה מחיה

לְאֵיזוֹ אִמְרָה שֶׁל רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ רוֹמֵז הַצִּיּוּר?

פִּתְרוֹן הַחִידָה הַקּוֹדֶמֶת ↓

לֶאֱכֹל מִשְׁנָיוֹת וְלִשְׁתּוֹת תְּהִלִּים...

בָּאִיּוּר שֶׁהִתְפַּרְסֵם כָּאן בַּחֹדֶשׁ הַקּוֹדֵם רָאִינוּ תְּמוּנָה שֶׁל שֻׁלְחָן עָרוּךְ לֶאֱכֹל, אֲבָל לֹא עִם לֶחֶם, דָּגִים אוֹ בָּשָׂר... בַּצַּלַּחַת הָיָה סֵפֶר מִשְׁנָיוֹת, וְלִיד הַכּוֹס קַנְקַן הֶעָשׂוּי מִסֵּפֶר תְּהִלִּים...

אֲרוּחָה שׁוֹנָה בְּהֶחְלֵט מִמָּה שֶׁאֲנַחְנוּ רְגִילִים לִרְאוֹת...

יְלָדִים יְקָרִים!

בְּוַדַּאי הֱיִיתֶם פַּעַם רְעֵבִים אוֹ צְמֵאִים, מַה עוֹשִׂים אָז? מְבַקְּשִׁים מֵאִמָּא מַשֶּׁהוּ לֶאֱכֹל וְכוֹס מַיִם, פָּשׁוּט. בָּרוּךְ הַשֵּׁם שֶׁיֵּשׁ.

אֲבָל יֵשׁ מָקוֹם שֶׁאִי אֶפְשָׁר, זֶה מַמָּשׁ לֹא עוֹזֵר לְבַקֵּשׁ אֹכֶל!

יֵשׁ שָׁם אֲנָשִׁים שֶׁצּוֹעֲקִים וּבוֹכִים: **"אֲנַחְנוּ רְעֵבִים! אֲנַחְנוּ צְמֵאִים! קַר לָנוּ, אֵין לָנוּ מַה לְהַלְבִּישׁ!"** זוֹ רַחֲמָנוּת גְּדוֹלָה מְאֹד עֲלֵיהֶם...

זֶה בָּעוֹלָם הַבָּא.

בָּאִים אֶל הָאֲנָשִׁים הָאֵלּוּ וְאוֹמְרִים לָהֶם: הִנֵּה קְחוּ לָכֶם אֹכֶל וּשְׁתִיָּה...

"לֹא,

לֹא אֹכֶל כָּזֶה וּשְׁתִיָּה כָּזוֹ אֲנַחְנוּ צְרִיכִים" הֵם עוֹנִים, "אֲנַחְנוּ צְרִיכִים אֹכֶל וּשְׁתִיָּה שֶׁל תּוֹרָה וּמִצְוֹות! לֹא חָטַפְנוּ תּוֹרָה וּמִצְוֹות בָּעוֹלָם הַזֶּה וְעַכְשָׁו אֵין לָנוּ מַה לֶּאֱכֹל כָּאן בָּעוֹלָם הַבָּא!, אֵין לָנוּ מַלְבּוּשִׁים שֶׁל מַעֲשִׂים טוֹבִים לְהִתְלַבֵּשׁ בָּהֶם עַכְשָׁו"... הֵם בּוֹכִים בְּקוֹל מַר.

אֲבָל, רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ שֶׁהִמְשִׁיל אֶת הַמָּשָׁל הַזֶּה בְּשִׂיחוֹת הָרַ"ן סִימָן כ"ג, סִיֵּם בְּמִלִּים מְאִירוֹת: **"אַשְׁרֵי מִי שֶׁזּוֹכֶה לֶאֱכֹל כַּמָּה פְּרָקִים מִשְׁנָיוֹת, וְלִשְׁתּוֹת אַחַר כָּךְ כַּמָּה פְּרָקֵי תְּהִלִּים, וּלְהִתְלַבֵּשׁ בְּאֵיזֶה מִצְוֹות!"...**

בּוֹאוּ וְלֹא נִהְיֶה בַּטְּלָנִים! נִקַּח סֵפֶר מִשְׁנָיוֹת וְנָשִׂים סִימָנִיָּה בְּפִנִּים, וְכָל יוֹם "נֹאכַל" כַּמָּה פְּרָקִים וְנָזִיז אֶת הַסִּימָנִיָּה הָלְאָה, "נִשְׁתֶּה" לִרְוָיָה הַרְבֵּה פְּרָקֵי תְּהִלִּים, וְ"נִתְלַבֵּשׁ" בְּמַלְבּוּשִׁים נֶהְדָּרִים שֶׁל מִצְוֹות וּמַעֲשִׂים טוֹבִים!

מלא תוכן!

מרתק ומחזק לכל המשפחה!

הביאו ברכה לביתכם!
עם מגזין התוכן של כל המשפחה.
עיר ברסלב

מצטרפים עכשיו
ומקבלים את האור כל חודש!

להצטרפות לתכנית המנויים: 053.483.3424